

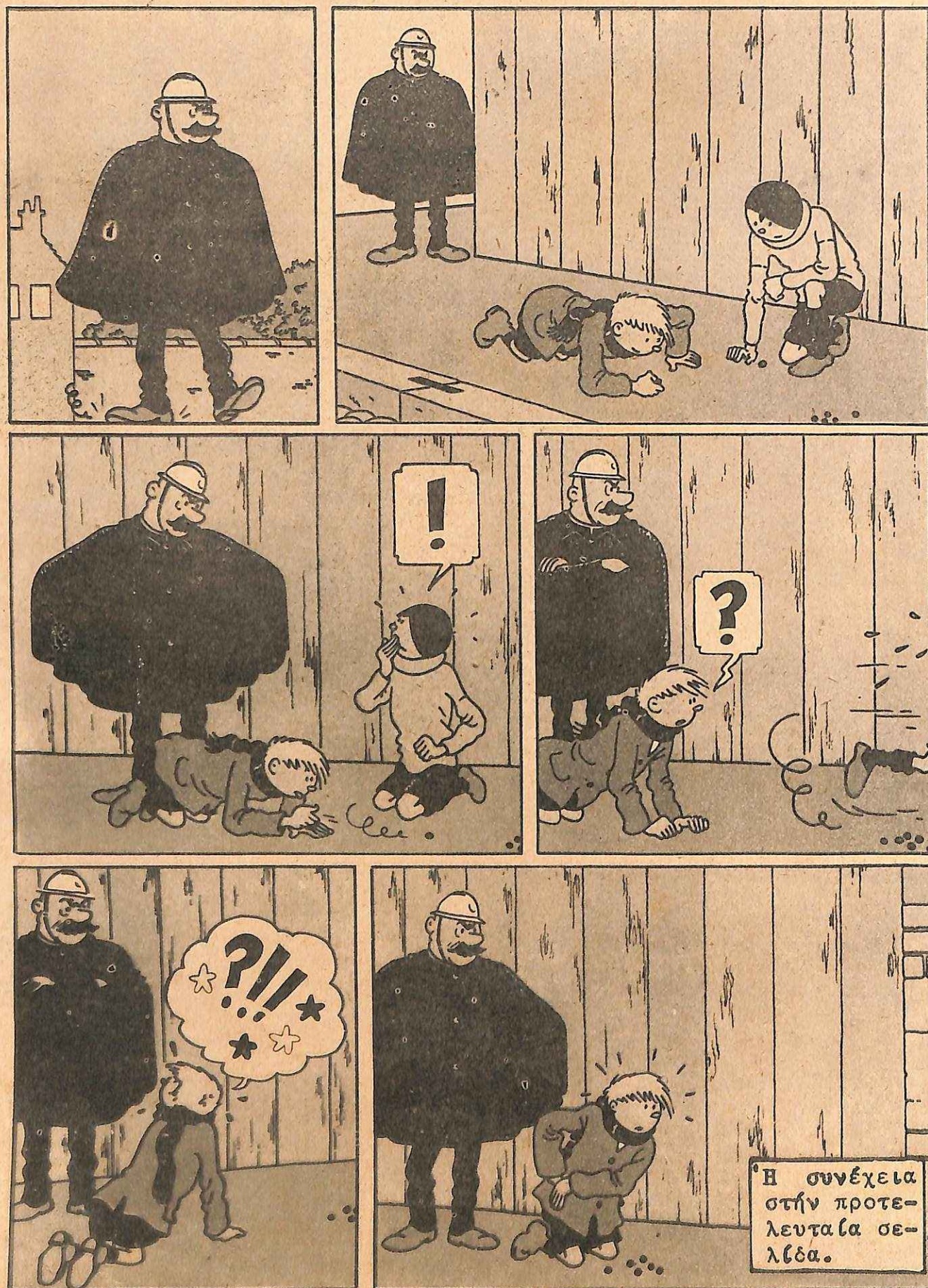

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

26-7-58.

Η συνέχεια
στην προτε-
λευταία σε-
λίδα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Έγκριμένον υπό του Υπουργείου Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα σχολεία (1932).
Τιμηθέν διὰ του αργυρού μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΡ. ΛΑΔΑ 1
(Β' ὄροφος) — ΑΘΗΝΑΙ
Τὸ φύλλον δρχ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΚΩΣΤΑΣ Ε. ΠΑΡΑΣΧΟΣ
Ἰδρυτής-Διευθυντής (1879-1895) ΝΙΚ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Διευθυντής (1895-1948) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΛΛΕΓΜΕΝΟΝ 26 ΙΟΥΛΙΟΥ 1958
ΤΟΜΟΣ 1958 Β' ΑΡΙΘ. 8

— Α σὰς ξαναμιλήσω πάλι
καὶ θὰ σὰς ζαλίσω, μὲ
τὰ ἴδια πράγματα. Ἐγὼ
μπροστά μου ἀρκετὰ γράμ-
ματα, ποὺ μοῦ ξεχώρι-
σε ὁ ἀρμόδιος συνεργάτης
μου. Λοιπὸν τὸ ἓνα δὲν ἔχει
τόπο προελεύσεως καὶ ἡμε-
ρομηνία. Τὸ ἄλλο δὲν ἔχει
ὑπογραφή. Ἐνα τρίτο εἶνα
μουτζουρωμένο. Κάποιο ἄλ-
λο εἶναι τὸ μισὸ γραμμένο
στὴ γραφομηχανή καὶ τὸ μι-
σὸ στὸ χέρι. Ἀς ἀφήσουμε
τώρα τοὺς φακέλους! Ἐπα-
ναλαμβάνω λοιπὸν: Σὰς θέ-
λω τακτικούς. Νὰ ξεχωρίζε-
τε, γιὰτὶ εἴσθε Διαπλάσ-
πούλα. Στὶς ἐπιστολὰς σας
νὰ γράφετε καθαρά, νὰ βά-
ζετε πάντα ἡμερομηνία καὶ
τὴ διεύθυνσίν σας, γιὰ νὰ μὴ
κουράζετε τοὺς ἄλλους. Ἐ-
πίσης, στοὺς φακέλους, ἡ
διεύθυνση νὰ εἶναι καθαρά
καὶ ὠραία γραμμένη. Οἱ τα-
χυδρομικοὶ διανομεῖς ἔχουν
χιλιάδες γράμματα στὸ χέρι
τοὺς καὶ δὲν πρέπει νὰ τοὺς
ταλαιπωροῦμε μὲ κακο-
γραμμένες καὶ ἀσαφεῖς δι-
ευθύνσεις.

— Α σὰς πάλιν ὅμως τὴ γκρί-
νια. Ἀπὸ τὶς ἑκατοντά-
δες γράμματα ποὺ λαβαίνω
κάθε ἑβδομάδα, εἶναι ἀλή-
θεια πὼς ἐλάχιστοι εἶναι αὐ-
τοὶ ποὺ μποροῦν νὰ γεννή-
σουνε παρόμοια. Ἀλλὰ κι'
αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ υπάρχου-
νε. Μερικὰ γράμματα, χαί-
ρομαι νὰ τὰ διαβάω. Εἶναι
τόσο ἀπλά καὶ χαριτωμένα!
Τότε, θὰ μοῦ πῆτε γιὰτὶ

φονάζω; Ἐ! Χρειάζεται κι'
αὐτὸ καμμιὰ φορά.

— Η ΡΟΔΑΥΓΗ μοῦ ἔστει-
λε ἓνα μακροσκελὲς
γράμμα μὲ πλούσιο περι-
εχόμενο. Λέγει, μεταξύ ἄλ-
λων, ὅτι μαζί μου καὶ μὲ τὴν
παρέα τῆς, τὴ συνδέει μιὰ
ὀλόκληρη ἱστορία. Οἱ πατέ-
ρες καὶ οἱ... παπούδες τῶν
Διαπλάσπουλων ἦσαν Δια-
πλάσπούλα! Ἀναφέρει ὅ-
μως κι' ἓνα ἐπίσπασμα, ποὺ
ἐγίνε μὲ παιδιὰ τῆς τάξεώς
τῆς γιὰ νὰ μὲ ὑπερασπι-
στούν. Πρέπει νὰ ἀποφεύ-

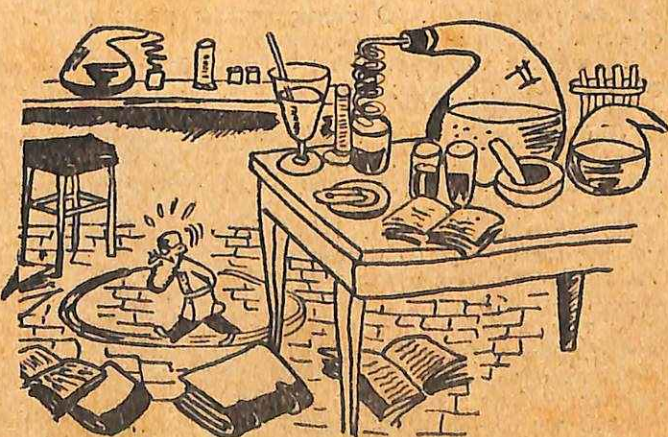
γετε τὰ ἐπίσπασμα. Κι' ἂν
ἄλλα παιδιὰ σὰς προκαλοῦν,
εσεῖς νὰ τὰ ἀντιμετωπίζετε
μὲ χαμόγελο καὶ ἡρεμία. Ἡ
ψυχραιμία εἶναι τὸ καλύτερο
ἀπ' ὅλα. Χάρηκα ἀκόμα,
γιὰτὶ τὰ Διαπλάσπούλα,
στὸ σχολεῖο τῆς, πῆραν
τοὺς καλύτερους βαθμούς.
Αὐτὸ μὲ τιμὰ ἰδιαίτερα.

— Ο ΑΝΑΝΙΑΣ κάθε βρά-
δυ παρακολουθεῖ τ' ἀ-
στέρια καὶ τὸ φεγγάρι. Θέ-
λει, λέει, νὰ καταποτισθῇ
πλήρως μὲ τὸ Διάστημα, γιὰ
νὰ διαβάσῃ καλύτερα τὶς ἀ-
παντήσεις, ποὺ θὰ τοῦ στεί-
λετε γιὰ τὴν Κυριακή.

— ΠΟΛΛΑ Διαπλάσπούλα
παρακολουθοῦσαν τὴ σε-
λίδα μου «Σχέδια καὶ Ζω-
γραφικὴ». Δὲν ξέρω ὅμως ἂν
ὠφελήθηκαν καθόλου κι' ἂν
ἐφαρμόσανε αὐτὰ ποὺ τοὺς
γρόφαμε. Τὸ κυριώτερο εἶ-
ναι ἂν εἶχανε τὴν ὑπομονή
νὰ ἀσκηθοῦνε στὰ μαθήματα
— ἂς τὰ ποῦμε ἔτσι — καὶ
κατόπιν νὰ προχωρήσουν.
Θάθελα τὴ γνώμη σας πάνω
σ' αὐτό.

— ΤΑ «Σχέδια καὶ Ζωγραφι-
κή» θὰ σταματήσουν τώ-
ρα. Ἀργότερα πιθανὸν ν'
ἀρχίσω κατὶ παρόμοιο. Πάν-
τως, ὅσοι ἔχετε κλίση στὸ
σχέδιο μὴν τὸ παραμελήσε-
τε. Ἡ ζωγραφικὴ εἶναι μιὰ
τολὺ εὐχάριστη ἀπασχόλη-
σις. Ὅταν μεγαλώσετε θὰ
βρίσκετε σ' αὐτὴν ψυχικὴ ἀ-
νακούφιση καὶ ἀνάπαυση.
Μὲ τὴν εὐκαιρία αὕτη θὰ ἤ-
θελα νὰ σὰς πῶ ὅτι δὲν πρέ-
πει νὰ παραμελήσετε καὶ τὴ
μουσικὴ. Εἶναι τόσο εὐχάρι-
στο ν' ἀκούη κανεὶς εὐχάρι-
στη μουσικὴ κι' ἀκόμα καλύ-
τερα ὅταν ξέρη καὶ παίξῃ ὁ
ἴδιος κάποιο ὄργανο.

ΚΙ' ΕΤΣΙ ΔΕ ΣΩΘΗΚΕ Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ!

— Φτοῦ σκουληκομυρμηγκότρυπα! Ξέχασα τὸν τύπο...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Μιὰ ἡλιόλουστη ἡμέρα, ὁ Δι-
ευθυντὴς ἐνὸς σχολείου τοῦ Πει-
ραιᾶ εἶπε στὰ παιδιὰ, πὼς θὰ
πᾶνε ἐκδρομὴ στὴν Κυψέλη
(ἐννοοῦσε στὴν Ἀθήνα). Ἐνας
μαθητὴς διωξ σκυώθηκε καὶ εἶ-
πε: Ὁχι, κύριε, ἐγὼ δὲ θὰ ἐρ-
θω στὴν Κυψέλη, γιὰτὶ τὴν ἄλ-
λη φορὰ ποὺ πῆγα μὲ τσιμπη-
σε μιὰ μέλισσα!

— Πές μου Τάκη σὲ τί δια-
ρεῖται τὸ αὐτί:
— Στὸν λαβύρινθο, κύριε.
— Καὶ τί εἶναι μέσα στὸν
λαβύρινθο;
— Ὁ... Μινώταυρος, κύριε!
ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑ

— Στὸ κουρεῖο.
— Πὼς θέλετε νὰ σὰς κου-
ρεύω.
— Χωρὶς πολλὰς κουβέντες
ΠΥΡΙΝΗ ΡΟΜΦΑΙΑ

— Ὁ ψεύτης τῆς συντροφίης δι-
ηγεῖται τὰ κατορθώματά του.
— Φαντασθῆτε ἔλεγε, πὼς
μιὰ φορὰ καθὼς κολυμποῦσα,
μοῦ ἐπιτέθηκε ἓνα σκυλόμαρο.
— Καὶ τί ἔκανες;
— Ἄ τίποτα τὸ σπουδαῖο.
Τὸ ἔπιασα ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ
τοῦ κράτησα τὸ κεφάλι κάτω
ἀπ' τὸ νερὸ ὥσπου πνίγηκε.
ΠΥΡΙΝΗ ΡΟΜΦΑΙΑ

Μιὰ ἡμέρα ἐνὸς ὁ Μπέρναρ
Σὼ ἔκανε τὸν περίπατό του,
ἄβελ, ἔσπασε τὸ τζάμι ἐνὸς
μαγαζιοῦ.

Ἐνας ὑπάλληλος θυαίνει καὶ
τοῦ λέει νὰ τὸ πληρώσῃ. Ἐνα
σελλίνι ἔκανε τὸ τζάμι.

Ὁ Μπέρναρ Σὼ θνάζει ἓνα
διπλὸ σελλίνι καὶ τοῦ τὸ δίνει.

Ὁ ὑπάλληλος λέει πὼς δὲν
ἔχει ρέστα.

Δὲν πειράζει, τοῦ λέει ὁ
Μπέρναρ Σὼ.

Πηγαίνει πρὸς κεί, σπάει ἓνα
ἄλλο τζάμι καὶ φεύγει.
ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ

Η ΕΙΚΟΝΑ
ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ
εἶναι ἐμπνευσμένη ἀπὸ
τὸ κινηματογραφικὸ ἔργο
«Στὶς 8 τὸ πρωῒ» ποὺ ἀρ-
χίζουμε ἀπὸ τὸ σημερινὸ
μας τεῦχος.

Η ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ

Παλεύοντας με τα στοιχεία της φύσεως για τη ζωή ενός παιδιού

Σε κάθε του δήμα, ο γιατρός Λερντνόν τρικλίζει 'Η αναπνοή του βγαίνει σφυριχτή. Το σακάκι του τόν βαράει άφορητα. Και πέρα, μακριά, ο σκοτεινός όγκος του φάρου θαρρείς πως ξεμύκρυνε αντί να φαίνεται πιο κοντά. Δεν είναι κι' εύκολο πράμα να τρέχης έτσι μονοκόμμα-γα, τρία ολόκληρα χιλιόμετρα. Τα μηνίγγια του γιατρού χτυπάνε, σαν σφυριά πάνω στ' άμμο. Το χωριό μόλις και διακρίνεται μέσα στην όμίχλη. 'Ο γιατρός σκοντάφτει, θα πέσει,

— Πρέπει να φτάσω, να φτάσω, λέει στον εαυτό του, να σφιγμένα δόντια.

Ναι, πρέπει να φτάσει στο φάρο, όσο γίνεται πιο γρήγορα. Από το τρέξιμό του, κρέμεται η ζωή ενός παιδιού.

Όταν, πριν από λίγο, η κυρία Μπρουτέκ τον φώναξε να δει το Ζοζέφ, 6 μηνών, ο γιατρός νόμιζε πως ήταν μια κοινή γρίπη. Καθώς εξέταζε όμως το παιδί, η καρδιά του σφίχτηκε από την αγωνία. Χρειάζονταν άμεση χειρουργική επέμβαση! Το παιδί έπρεπε να χειρουργηθεί ως το βράδυ, αλλιώς θα πέθαινε.

Τούτη η τραγωδία ξετυλιγόταν στο "Ιλ ντε Σέν. Κι' από την προηγούμενη μέρα, η καταιγίδα ξέσπασε τόσο άγρια, ώστε κανένα πλοίο δεν μπορούσε να πλησιάσει το απομονωμένο νησί.

Ούτε και κανένα απ' τα φαροκάικα τολμούσε να βγεί απ' το λιμάνι.

Η μόνη ελπίδα ήταν το ελικόπτερο. 'Ο γιατρός έτρεξε στο τηλεφωνικό κέντρο και κάλεσε την αεροπορική βάση του Μπρέστ. 'Η πολιτική αεροπορία είχε ένα ελικόπτερο.

— Έμπρός, ακούστε, εδώ ο γιατρός του "Ιλ ντε Σέν. Μ' ακούτε; Ναι, λοιπόν ένα παιδάκι έξη μηνών κινδυνεύει να πεθάνει αν δε μεταφερθεί ως το βράδυ, στο παιδικό νοσοκομείο. Μπορείτε να βγάλετε το ελικόπτερο;

— 'Η απάντηση άργουσε νάρθη. Μέ τέτοιον καιρό πως να βγεί το ελικόπτερο; Από την άλλη μεριά πως ν' αφήσουν ένα παιδί να πεθάνει;

— Έν τάξει, γιατρέ. Θα έρθουμε κι' ο Θεός βοηθός.

Λίγα λεπτά αργότερα, ο ύπολοχαγός Βαλέ κι' ένας μηχανικός απογειώνονταν με το ελικόπτερο. 'Η βροχή πέφτει σαν καταρράκτης κι' είναι αδύνατο να διακρίνεις τι γίνεται μπροστά σου, σε απόσταση πέντε μέτρων. Για να βλέπουν καλύτερα, οι δυο άντρες βγάλανε την πόρτα της καμπίνας. Τώρα πετάνε πάνω από τη θάλασσα.

— 'Η βροχή τους χτυπάει. Τίποτα δεν ξεχωρίζουν.

— Αδύνατο να προχωρήσουμε έτσι, φωνάζει ο ύπολοχαγός. Μόνο αν ανάψουμε το φάρο, κάτι μπορεί να γίνει.

Το ελικόπτερο ανεβαίνει ψηλά και μένει ακίνητο. 'Ο μηχανικός πιάνει τον ασύρματο.

— 'Ανάψτε το φάρο, το φάρο, το φάρο. 'Επαναλαμβάνει στο μικρόφωνο.

Να γιατί τώρα ο γιατρός έτρεχε σαν τρελλός, μέσα στη καταιγίδα. Για να ειδοποιήσει τους φαροφύλακες.

Χτυπάει την βαριά πόρτα με τα χέρια και τα πόδια. Οι φύλακες κοιμούνται αποκαμωμένοι απ' το ξενύχτι της προηγούμενης νύχτας. Κι' εκεί, κάπου, πάνω από τη θάλασσα, το ελικόπτερο μένει σαν κρεμασμένο.

Επί τέλους από πάνω ακούγεται μια κοιμισμένη φωνή:

— Τι τρέχει;

— 'Ανοίξτε γρήγορα. Πρέπει ν' ανάψουμε το φάρο. φωνάζει ο γιατρός.

Πέντε λεπτά αργότερα το τεράστιο φανάρι άναβε.

Με μάτια πεταγμένα από τις κόχες τους, ο ύπολοχαγός Βαλέ ψάχνει τον ορίζοντα.

Ξάφνου ξεχωρίζει μια φωτεινή άστραπη στ' άριστερά του. Είναι ο φάρος. Το ελικόπτερο κατεβαίνει πιο χαμηλά και προχωρεί. Μπροστά του ξεπροβάλλει αναπάντεχα ένα κατάρτι. Φτάσανε στο λιμάνι του "Ιλ ντε Σέν.

Στην αποβάθρα, οι άνθρωποι παρακολουθούν αμίλητοι το παράξενο εκείνο πουλί. 'Ο αέρας το σπρώχνει τότε δω πότε κει. Λίγο ακόμα και θα σκοντάψει σε μια στέγη. Τέλος, οι ρόδες του άκουμπάνε στο γλιστερό έδαφος.

Το μικρό τυλιγμένο στην κουβέρτα του περιμένει. 'Η μητέρα του το σφίγγει απελπισμένα κι' οι δυο μαζί ανεβαίνουν στο ελικόπτερο.

Κανείς δε μιλάει. 'Ο αέρας φυσάει μανιασμένος και φέρνει τη βροχή κύματα, κύματα.

Τα κύματα της άγριας θάλασσας τινάζονται ψηλά κι' άγγιζουν τις ρόδες του ελικόπτερου. 'Αδύνατο ν' ανεβούνε πιο ψηλά.

Ο ύπολοχαγός Βαλέ νοιώθει τον ιδρώτα παγωμένο να κυλάει στη ράχη του. Το παραμικρό λάθος θα ήταν μοιραίο για όλους. 'Η μητέρα του Ζοζέφ τυλίγει το μικρό της για να μη βραχή...

Περάσανε δέκα λεπτά. Τέλος ξεπροβάλλουνε τα σπίτια της πολιτείας. Το νοσοκομείο ειδοποιημένο, περίμενε. 'Αλλά δε φαινότανε μέρος για προσγείωση.

— Πάμε στο γήπεδο, φώναξε τότε ο μηχανικός.

Ο τερματοφύλακας του «Ολύμπικ» που φύλαγε την μπάλα, είδε ξαφνικά ένα ελικόπτερο που προσγειωνότανε μπροστά στο τέρμα του. Το παιχνίδι σταμάτησε κι' οι παίκτες τρέξαν να μάθουνε τι συμβαίνει.

Μετά τις απαραίτητες εξηγήσεις, ανοίχτηκε δρόμος ανάμεσα απ' τους θεατές και, πέντε λεπτά πιο αργά, ο Ζοζέφ με τη μητέρα του μπαίνουνε στο Νοσοκομείο...

Γ. ΒΑΓΙΑΝ

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΕΡΓΑ

ΣΤΙΣ 8 ΤΟ ΠΡΩΪ...

(SI TOUS LES GARS DU MONDE...)

ΓΑΛΛΙΚΟ ΕΡΓΟ

Σκηνοθεσία: Κριστιάν Ζακ και 'Ανρί-Ζώρζ Κλουζώ

Παίζουνε: 'Ελν Περντριέρ, Κλώντ Σουλβαίν, Γκαρντν Γκρανός

'Απόδοση: Σ. ΔΑΓΙΑΝΤΗ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το έργο που σ'ας παρουσιάζουμε από σήμερα, πιστεύουμε πως είναι ένα από τα άριστουργήματα του κινηματογράφου.

Για τον άνθρωπο της εποχής μας, αυτόν που καθημερινά ζυμώνεται με την αγωνία και την αμφιβολία, αυτόν που τόσο σκληρά δοκιμάστηκε στα τελευταία χρόνια, τούτο το έργο αποτελεί τη βαθύσκιωτη βάση, που χρειάζεται η ανθρώπινη ψυχή για να ξεποστάσει.

Το θέατρο, ο κινηματογράφος, η τέχνη γενικά, πρέπει να 'χει ένα βασικό σκοπό: τη μόρφωση, την κατατοπίση και την τόνωση του ανθρώπου στον καθημερινό του αγώνα. Με δυο λόγια, την πνευματική εξυγίανση του ανθρώπου. Το κακό είναι, τουλάχιστον όσον αφορά τον κινηματογράφο, που λίγα, πολύ λίγα σταθκάνε εκείνα τα έργα, που γυρίστηκαν μ' αυτό το σκοπό.

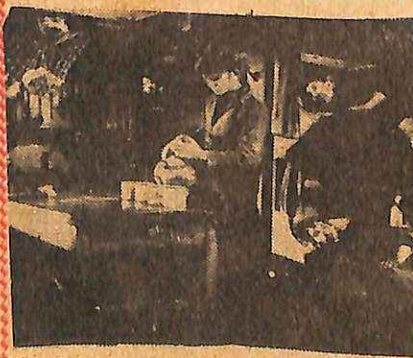
Μα ως είναι. 'Η ταινία «Στις 8 το πρωί...», σαν τίτλος, δε λέει μεγάλα πράγματα. Το θέμα της είναι ύπεροχο, αληθινό, ανθρώπινο. Πολύ ανθρώπινο. Μιλάει για την ικανότητα του ανθρώπου, για την αλληλεγγύη, για τη θέλησή του. 'Ο γαλλικός τίτλος είναι: «'Αν όλοι οι λεβέντες του κόσμου...». 'Ας μας επιτραπεί να τον ολοκληρώσουμε. 'Αν όλοι οι λεβέντες του κόσμου, κι' είναι εκατομμύρια αυτοί, άπλώνανε τα χέρια για το κοινό καλό, για το πολυτιμότερο αγαθό, τη «ΖΩΗ», η γη μας θα γινόταν ένας απέραντος παράδεισος. 'Ο πλανήτης της αιώνιας 'Ανοιξης, της χαράς, της ΑΓΑΠΗΣ. Το παρακάτω έργο είναι ένα ελάχιστο δείγμα, για το τι κατορθώνει ο άνθρωπος όταν ΘΕΛΗ.

ΚΑΤΑΤΟΠΙΣΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Οι πιο πολλοί από τους ήρωες του έργου μας, καταπαίνονται έρασιτεχνικά με τον ασύρματο. Είναι απαραίτητο λοιπόν να πούμε πως στην Εύρωπη οι έρασιτέχνες αυτοί επικοινωνούν μεταξύ τους, στέλνουν μηνύματα, γίνονται στενοί φίλοι ανάμεσα τους και πολλές φορές βοηθούν αποφασιστικά τους έπισήμους ραδιοφωνικούς σταθμούς. 'Ετσι έγινε και στο σημερινό μας έργο. Οι έρασιτέχνες ασυρματιστές, από τις πιο μακρινές γωνίες της Εύρωπης και της 'Αφρικής, συντονίζουν τις προσπάθειες και τη σκέψη τους για να σώσουν δώδεκα άγνωστους σ' αυτούς συνανθρώπους, που κινδυνεύουνε στις Νορβηγικές θάλασσες.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΗΝΥΜΑ

Το άλιευτικό «Λυτές» ψάρευε στ' ά-

νοιχτά των Νορβηγικών ακτών. 'Ο καιρός φαινόταν ευνόϊκος κι' οι ναύτες ρίχνανε χαρούμενοι τα δίχτυα τους. Πάνω στο κατάστρωμα, τα αίχμαλτα ψάρια ανοιγοκλείνανε σπασμωδικά το στόμα, ρουφώντας άπληστα τη ζωή που έφευγε.

Όλα πηγαίνανε καλά. Όλα, εκτός από το συναδέλφο, που άρρώστησε. Περίεργη άρρώστεια στ' αλήθεια. 'Ο πλοίαρχος Λεγκελν προσπάθησε να του δώσει μιαν ασπιρίνη. Μα εκείνος, ούτε να την καταπιεί δεν μπόρεσε. 'Η γλώσσα του ήτανε σαν παράλυτη. Να γυρίσουνε πίσω; 'Αδύνατο. Τους περιμένανε οι οικογένειές τους. 'Οχι όμως μ' αδειανά χέρια. Το ψάρεμα έπρεπε να συνεχιστεί. Μοναδικό μέσο για να σωθεί ο άρρωστος, έμενε ο ασύρματος. 'Ο καπετάνιος θα ζητούσε τη συμβολή ενός γιατρού. Θα εξηγούσε τα συμπτώματα. Κι' ο γιατρός θα του 'δινε συμβουλές.

Στην καμπίνα του πληρώματος, ο μούτσος περιποιόταν τον άρρωστο. 'Ο μούτσος ήταν ένα παιδί δεκάξι χρονών. 'Αλλον απ' αυτόν δεν είχε η χήρα μάνα του.

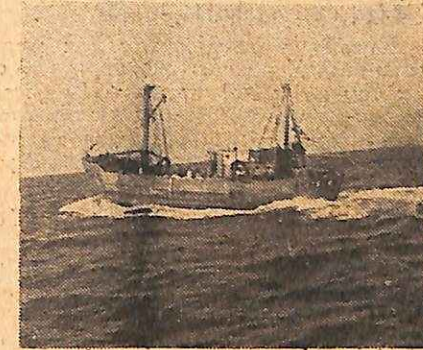
Σκυμμένος πάνω στον ασύρματο καπετάνιος, καλεί όλους τους ναυτικούς σταθμούς. Καμιά άποκριση. 'Ο ασύρματος δε λειτουργεί. Την ίδια στιγμή

ένας ναύτης όρμαει στην καμπίνα του καπετάνιου.

— Καπετάνιο, κι' άλλος... 'Ο Μωρίς... άρρώστησε κι' αυτός...

Σά να μη θέλη να το πιστέψει εκείνος, σηκώνεται άργα και κατεβαίνει στο κατάστρωμα.

'Ο Μωρίς ζαλίζεται, πέφτει. Δυο ναύτες τόν σηκώνουν. 'Ο Λεγκελν σκύβει από πάνω του. Κάτι θέλει να πει ο ναύτης, κάτι να εξηγήσει. 'Ενας ρόγχος βγαίνει απ' το λάρυγγι του. Δεν

μπορεί να μιλήσει. 'Η γλώσσα του πα-ρέλυσε!

'Ανήσυχος ο Λεγκελν, ξαναγυρίζει στον ασύρματο. Τίποτα, τίποτα.

'Απελπισμένος, ετοιμάζει το δεύτερο πομπό του πλοίου: ένα πρωτόγονο μηχανήμα, φτιαγμένο από τόν ιδιον. 'Η ώρα είναι πέντε παρά τέταρτο. 'Απόγεμα.

Οι ναύτες στο κατάστρωμα κινούνται άργα. Το δεύτερο κρούσμα τους έχει επηρεάσει. 'Ανάμεσα στο πλήρωμα είναι κι' ένας μαύρος, ένας Σενεγαλέζος. 'Ο Μαχάμετ. Καθώς τρώνε αμίλητοι, ακούγοντας τα δογγήτα των συναδέλφων τους, ο Ζός, ένας ναύτης προληπτικός, τόν άγριοκοιτάζει. Μέσα

του λέει πως ο μαύρος τους έφερε γρουσουζιά.

Στην καμπίνα του, ο καπετάνιος κα-λεί προς όλες τις κατευθύνσεις: «'Αλλο, άλλο... 'Αλιευτικό «Λυτές». 'Αλλο, άλλο...».

Καμιά άποκριση.

Την ίδια στιγμή, χιλιάδες μίλια μακριά από κει, σ' ένα χωριό της γαλλικής 'Αφρικής, ένας Γάλλος έμπορας γυρίζει τυχαία το κουμπί του έρασιτεχνικού πομπού και πιάνει το μήνυμα του «Λυτές». Προσπαθεί ν' απαντήσει, αλλά του λείπει η άντενα.

(Συνεχίζεται)

ΕΥΡΗΚΑ! ΕΥΡΗΚΑ!

Μιά λόγχη τερματίζει τή ζωή του σοφού!

Τό πρωινό ήτανε ήλιόλουστο, Στους πράσινους ελαιώνες τής Συρακούσας φυσούσε δροσερό το θαλασσινό αεράκι. Τί άλλο ήθελε ο 'Αρχιμήδης για να έχη κέφι τρελό;

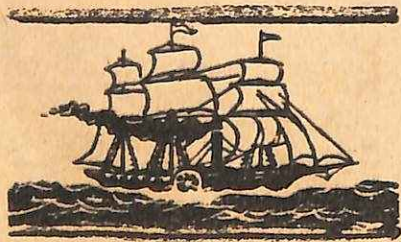
Σηκώθηκε σφυρίζοντας ένα χαρούμενο σκοπό, γυμνάστηκε, έτριψε το σώμα του και χόπ! έπεσε στην ξεχειλή μπανιέρα να πλυθώ. Μά τι πλατσάνισμα ήταν εκείνο! Ξεχειλίσε το νερό, κύλησε στο πάτωμα, άπλωθηκε ως πέρα, πάνω στ' άσπρα μάρμαρα.

Ο 'Αρχιμήδης ξέχασε το μπάνιο. Όλη του η προσοχή μαζεύτηκε σε κείνο το ξεχειλισμένο νερό. Ούτε μάτια, ούτε νου είχε για τίποτ' άλλο. Γιατί ξεχειλίσε το νερό;

Γιος αστρονόμου ο 'Αρχιμήδης, μαθημένος να γυρεύη την αιτία, που φέρνει το κάθε αποτέλεσμα, πάσχιζε και τώρα να βρη την εξήγηση. Σε κείνα τα παλιά χρόνια, οι Έλληνες αγαπούσαν να φιλοσοφούνε για την ζωή, να την έρευνούν, να την εξηγούν. Ο 'Αρχιμήδης ξεπλώθηκε στο νερό. Αφησε το σώμα του χαλαρό να ξεκουράζεται στη μπανιέρα, μα το μυαλό του δούλευε, δούλευε...

Ξαφνικά, η καρδιά του 'Αρχιμήδη χτύπησε τρελά. Το στήθος του έπαλλε, το αίμα του έφερνε μέσα του γρήγορους, γρήγορους τους κύκλους. Σήκωσε το βρεγμένο του χέρι, χτύπησε το κουτέλο του με δύναμη, πετάχτηκε όρθος και βγήκε έξω γυμνός, φωνάζοντας:

— Εύρηκα!
Έτρεξε τότε, άρπαξε το στεφάνι

του 'Ιέρωνα και το βύθισε στο νερό. Ήτανε χρυσό και σκαλιστό στεφάνι κι' ο βασιλιάς των Συρακουσών 'Ιέρωνας ήθελε να μάθη αν ήταν ολόχρυσο, χωρίς να το χαλάσει. Όλους τους χρυσικούς έρώτησε, μα άπόκριση δεν πήρε. Και ποιος άλλος μπορούσε να δώσει τη σωστή άπάντηση άπό τον 'Αρχιμήδη;

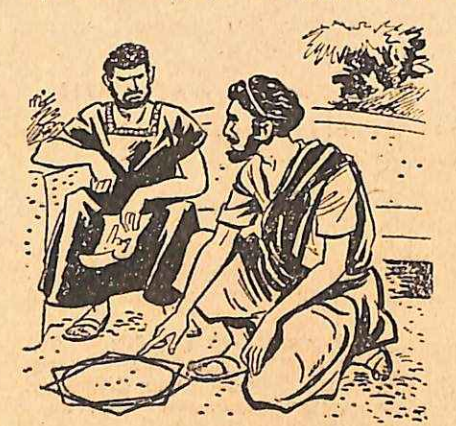
Ναι, τώρα ο 'Αρχιμήδης βρήκε τη λύση. Μονάχα που δεν υποψιάστηκε την πρώτη στιγμή πόσο μεγάλη, πόσο σημαντική στάθηκε για την ανθρωπότητα η ανακάλυψή του. Και την άλλη μέρα, μαζεύτηκαν οι φίλοι του 'Αρχιμήδη, στ' ανάκτορα του 'Ιέρωνα, να τον άκούσουνε.

— Κάθε σώμα, που βυθίζεται μέσα στο ύγρο, εκτοπίζει άπό το ύγρο αυτό όγκον, ίσο με το βάρος του σώματος.

Κείνη την ιστορική μέρα, ιδρύθηκε

μιὰ καινούργια επιστήμη, η υδροστατική. Κι' η ανακάλυψη του 'Αρχιμήδη έμεινε με τ' όνομα «Αρχή του 'Αρχιμήδη στα ύγρα».

Και για ν' άποδείξη καλύτερα στον 'Ιέρωνα την ανακάλυψή του, ζήτησε μιὰ λεκάνη με νερό. Πήρε άπό το στρωμένο τραπέζι μερικά σταφύλια και τα έριξε μέσα. Τα βαριά τσαμπιά κανανε το νερό να ξεχειλίση. Ό,τι κι' αν έρριχνε ο 'Αρχιμήδης μέσα

στο νερό, έδιωχνε ένα μέρος άπό το νερό αυτό.

Συγκρίνοντας την άνωση που προκαλέσε ένα κομμάτι άπεφθο χρυσάφι ίσο σε βάρος με το σκαλιστό χρυσό στεφάνι του 'Ιέρωνα, με την άνωση που έφερε το τελευταίο, κατάφερε να δώσει στον 'Ιέρωνα την σωστή άπάντηση.

Όταν τα έμαθε όλα τούτα ο Πετράκης στο σχολείο, ένθουσιάστηκε. Μάζεψε τους φίλους του και τους είπε: «Ελάτε να παίξουμε τον 'Αρχιμήδη!» Πήραν ένα σιδερένιο πράμα και το ρίξανε στο νερό. Μπλούμ! Το σίδηρο βούλιαξε, το νερό ξεχειλίσε. Πετάξαν ένα κομμάτι σκονιί. Τα ίδια. Δοκίμασαν ν' ανασύρουνε το σίδηρο.

ΛΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ

ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΡ. ΛΑΔΑ 1

(ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΡΥΤΗΣ)

Τηλέφωνον: 30-133

Έκδότης: ΑΘΑΝ. ΕΜΜ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ,

Χρ. Λαδά 1—Υπεύθυνος Τυπογραφείου

ΒΑΣ. ΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ, Άμισού 24,

Νέα Σμύρνη.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησία δρχ. 150

Τρίμηνος » 75

Τρίμηνας » 40

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (Άπλό ταχυδρομείο)

ΕΥΡΩΠΗ, ΑΣΙΑ, ΑΦΡΙΚΗ:

Έτησία δρχ. 200

Εξάμηνος » 100

(Είς άνάλογον συνάλλαγμα)

ΑΜΕΡΙΚΗ, ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ:

Έτησία δολ. 10

Εξάμηνος » 6

(Δι' αεροπορικήν άποστολήν

είδικη συμφωνία).

Το σίδηρο έξω άπό το νερό, φάνηκε βαρύτερο. Μά το ίδιο πράμα το είχε παρατηρήσει, στόν πανάρχαιο καιρό, κι' ο 'Αρχιμήδης. Κι' όταν πάνω στο πείραμα, ο 'Ιέρωνας του ζήτησε την εξήγηση, άποκρίθηκε:

— Όταν ένα σώμα είναι στόν άέρα, είναι βαρύτερο παρά όταν βρίσκεται μέσα στο νερό. Όταν πέφτη μέσα στο ύγρο, δέχεται άπ' αυτό μιάν άνωση, μιὰ πίεση πρὸς τὰ πάνω, που το κάνει ελαφρότερο και που είναι άνάλογη με τόν όγκο του.

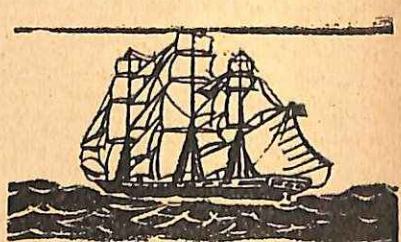
Βρεθήκανε, ώστόσο, και μερικά σώματα, όπως η ελαφρόπετρα, που πιάνουνε τόσο πολυ χώρο σε σύγκριση με το βάρος τους. Έτσι, παίρνουν άρκετή άνωση κι' επιπλέουν, ενώ έχουν ως ένα βαθμό βουλιαξει.

Ναι, στάθηκε περίφημος μαθηματικός ο 'Αρχιμήδης. Κι' όχι μονάχα μαθηματικός, παρά και φυσικός κι' εφευρέτης.

Χάρισε στους ανθρώπους πολλά διδλία, ένα σπουδαίο άντλητικό μηχανήμα, «τήν 'Αρχιμήδειο 'Ελικα», την έλικα των καραβιών κι' άλλα πολλά.

Κι' ήρθε μιὰ μέρα που οι Ρωμαίοι στείλανε το στόλο τους έξω άπό την Σικελία. Ανθούσαν οι πολιτείες άπό τον 'Ακράγαντα ως τη Μεσσήνη, κι' άπό την Κατάνη ως τη Γέλα. Έξω άπό τα γραφικά λιμάνια οι ρωμαϊκές τριήρεις πιάνανε τα στενά, άψηφώντας τους θυμωμένους καπνούς που πετούσε άπό τόν κρατήρα της η Άίτνα. Το καλοκαίρι έλαμπε χρυσό. Ο Φοίβος οδηγούσε το φωτοβόλο του άρμα στο ζενιθ, κάνοντας τη θάλασσα να ξεπρνιέται στη γυαλοκοπιά με τις λόγχες των Ρωμαίων. Ήτανε φανερό πως η Σικελία κινδύνευε.

Και τότες έλαμψε του 'Αρχιμήδη η μεγαλοφυία. Τότες έγινε, πρώτη φορά, κείνο που έμοιαζε με θάμα. Ο μεγάλος σοφός μάζεψε με κάτοπτρα τις ήλιαχτίδες και τις έστειλε συγκεντρωμένες, σε φλογερές δέσμες άπάνω στις ξύλινες τριήρεις. Και πως μπορούσαν να μην πυρποληθούν άπό την 'Απολ-

λώνεια λάμψη, που την έστελνε καταπάνω τους ένας άπολλώγειος νους; Τα καράβια υποχώρησαν, πήραν φωτιά. Ο ρωμαϊκός στόλος καταστράφηκε. Η Σικελία κράτησε γι' άλλη μιὰ φορά την ανεξαρτησία της.

Όστόσο, όλο και φοβερίζαν οι Ρωμαίοι την πλούσια Σικελία και πάν' άπ' όλα την πρωτεύουσά της, τις Συρακούσες. Ο 'Αρχιμήδης πάλι στο πόδι. Επινόησε τότε πολεμικές μηχανές, τους καταπέλτες, που στέλνανε βροχή τις πέτρες καταπάνω στους έχθρους. Τρομαγμένοι σκορπίζαν οι Ρωμαίοι, γεμάτη φόβο ήταν η καρδιά τους, να πετάξουνε γυρεύαν την άσπίδα τους. «Καινούργια μηχανή!»... φωνάζανε, βλέποντας να βγαίνει άπό τα τείχη των Συρακουσών σκονιί είτε ξύλο.

Έρχόντανε και φεύγανε οι Ρωμαίοι στα τείχη τής πολιτείας, όπως τα κύ-

Εύρηκα!

ματα, που έρχονται και σπούν στα βράχια. Όσο τόσο, κείνη τη φορά, ο Μάρκελλος ο στρατηγός το έβαλε πείσμα. Έπρεπε να τις πάρη τις Συρακούσες. Κι' έφερε πολλά, πάρα πολλά στρατεύματα κι' ύστερ' άπό τριώ χρονώ φοβέρα και πόλεμο, κατάφερε να μπη στο ξακουστό τους κάστρο νικητής.

—Τό νου σας τόν 'Αρχιμήδη! προστάξε. Μη μάθω πως του πειράξατε έστω και μιὰ τρίχα!

Κι' αυτός, πάντα σοφος κι' άτάραχος, μακριά άπό του πολέμου την όχλοδοή, καθότανε στο σπίτι του ήσυχος και χάραζε στην άμμο σχήματα γεωμετρικά, γραμμές και κύκλους. Μπαίνει Ρωμαίος στρατιώτης και τόν άντικρύζει

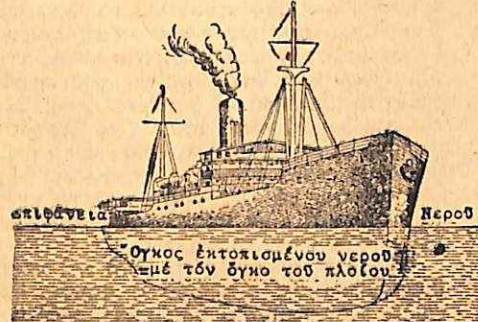
— Άκολουθήσε με! προστάζει τόν σοφό.

Εκείνος άποκρίθηκε:

— Μη μου τους κύκλους τάραττε!

Μή μου χαλάς τους κύκλους μου! Να δεν καταλάβαινε τέτοια σοφία ο Ρωμαίος ο κατακτητής. Και βλέποντας άπρόθυμο το γέρο, σήκωσε την λόγχη του και την κάρφωσε κατάστηθα. Ο 'Αρχιμήδης κυλιόστηκε πάνω άπό τα διαγράμματά του

Άπό τότε, άπό τα 212 π.Χ, που

χάθηκε ο 'Αρχιμήδης, ως τώρα, η σκέψη του μάς βοηθά στην καθημερινή ζωή μας.

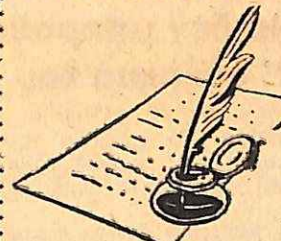
Μ' άπ' όλους τους κλάδους περισσότερο, ώφελήθηκε άπό του 'Αρχιμήδη το πνεύμα η υδροστατική. Στην ανακάλυψή του χρωστούνε την τελειοποίησή τους τα καράβια. Γιατί, αν το κομμάτι το σίδηρο βουλιάζει, το ίδιο κομμάτι δε θα βουλιάξη, όταν χωριστή σε φύλλα και πάρη τέτοιο τεχνικό σχήμα, που να μπόρεση να εκτοπίση μεγαλύτερο ποσό νερού και να πλεύση. Το μυστικό που κάνει το σίδηρο, να κρατιέται στην επιφάνεια είναι η άνωση που δέχεται άπό το νερό.

Τούτη η άρχη εξηγεί γιατί δε βουλιάζουνε τα πλοία, όσο βαριά κι' αν είναι, φορτηγά η πολεμικά, με σιδερένια θωράκια η υπερκεάνια. Το νερό που εκτοπίζουν είναι βαρύτερο άπό τόν όγκο τους.

Και να συλλογιέται κανείς πως αυτά που μαθαίνουμε σήμερα έμεις τ' ανακάλυψαν άνθρωποι σοφοί πριν άπό χιλιάδες χρόνια, σαν τόν 'Αρχιμήδη, που γεννήθηκε στα 278 και πέθανε στα 212 π. Χ. σκοτωμένος στα γεράματά του άπό μιὰ φρικτή κατακτητική λόγχη.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ
—ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗ

ματα, που έρχονται και σπούν

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Οι δρόμοι

Άγαπητοί μου,

Σ ΤΗΝ 'Ανατολική Κρήτη, υπάρχουνε τα έρείπια ενός οικισμού τής Μινωικής εποχής. Θά ήτανε στόν καιρό του, μιὰ μικρή πολιτεία με ζωή και κίνηση. Τώρα βλέπτε μόνο μερικές πέτρες. Οι δρόμοι του είναι τόσο στενοί, που μόλις χωρούνε δυο άνθρωποι να περάσουν. Μά κανένας λόγος δεν υπήρχε κείνη την εποχή, πολλές εκατονταετηρίδες πρὸ Χριστού, να είναι οι δρόμοι πιδ φαρδιοί. Για λόγους άμύνης μάλιστα, ήταν άπαραίτητο να είναι τόσο στενοί. Γιατί σε περίπτωση που θα γινόταν επίθεση άπό έχθρους, ένας μονάχα πολεμιστής μπορούσε να κρατήσει την άμυνα τής διάδασης.

Άς έλθουμε τώρα στην εποχή μας. Σ' όλα τα μέρη του κόσμου, αντιμετωπίζουνε το όδικο πρόβλημα. Έχει αύξηθώ τόσο πολυ ο αριθμός των αυτοκινήτων, που και οι πιδ φαρδεις δρόμοι, κατάντησαν τώρα στενοί. Λεωφόροι, που άλλοτε τις θεωρούσανε καταπληκτικές σε φάρδος, τώρα, με την κίνηση των αυτοκινήτων, φαίνονται μικρά δρομάκια.

Που θα πάν όμως αυτή η κατάσταση;

Κάθε μέρα δημιουργούνται και νέα προβλήματα χώρου. Δίπλα στις παλιές πόλεις, γίνονται επεκτάσεις, σύμφωνα με την τελευταία λέξη τής αρχιτεκτονικής και τής πολεοδομίας. Σε λίγα χρόνια όμως και οι καινούργιες πόλεις θα φαίνονται... άπαρχαιωμένες.

Μιά λύση βέβαια είναι οι κηπουπόλεις. Σπίτια με κήπους και φαρδεις δρόμοι. Αυτό το σύστημα όμως δεν μπορεί να εφαρμοσθώ στις πυκνοκατοικημένες περιοχές. Γιατί τότε η 'Αθήνα, θα έπρεπε να έχη δεκαπλάσια και είκοσαπλάσια έκταση, πράγμα, βέβαια, άδύνατο. Η έμπορική ζωή θα ήτανε πολυ δύσκολη και για να τελειώση κανείς τις δουλειές του, θα έπρεπε να χάση ώρες ολόκληρες.

Όσοι παρακολουθείτε τα καινούργια οικοδομήματα, που χτίζονται τώρα στην κεντρική περιοχή των 'Αθηνών, θα δhte πως αφήνουν υποχρεωτικά στοές. Με τόν τρόπο αυτόν αύξάνει αρκετά το πλάτος του δρόμου, για τους πεζούς τουλάχιστον.

Δίκαια όμως, θα σας γεννηθώ η άπορία:

— Μά γιατί δεν παίρνουνε πρόνοια, ώστε κάθε τί που χτίζεται τώρα, να έχη προοπτική για εκατό έστω χρόνια;

Μιά κουβέντα είναι αυτό. Σωστή αλλά όχι πάντα εφαρμόσιμη η μάλλον όχι εφαρμόσιμη σε μεγάλη έκταση. Γιατί υπάρχουνε οικονομικοί παράγοντες, που δεν έπιτρέπουνε στο σημερινό άνθρωπο να επεκταθώ πέρα άπό ώρισμένα όρια.

Μήπως όμως τα ίδια προβλήματα, δεν τα αντιμετωπίζουνε και πριν εκατό και διακόσια χρόνια, και κυρίως μετά την εφαρμογή του άτμου στη διομηχανία; Άσφαλώς ναι! Οι σημερινές μεγάλες λεωφόροι του Παρισιού, τα περίφημα βουλεβάρτα, γίνηκαν άπό τόν βαρών 'Οσμάν, που γκρέμισε χιλιάδες σπίτια, για να κάνει αυτούς τους εύθεis και ώραιούς δρόμους. Στην εποχή τους έθεωρούντο θαύματα. Τώρα; Άλλίμονο! Είναι στενοί δρόμοι.

Ποιος ξέρει, λοιπόν, αν και οι σημερινοί τεράστιοι αυτοκινητόδρομοι — οι «χαίγουνι» — τής 'Αμερικής, δε θα θεωρούνται μετά λίγα χρόνια... δρομάκια.

Μην άπελπίζεσθε όμως! Ο άνθρωπος κάτι άλλο θα βρη, για να αντιμετωπίση τα προβλήματα που παρουσιάζονται.

Ποιος ξέρει; Δεν άποκλείεται, σε λίγα χρόνια να κυκλοφορούμε με ελικόπτερα. Δεν είναι όμως κι' αυτό λύση, γιατί άμέσως θα προκύψη το θέμα του έναέριου χώρου.

Πριν λίγα χρόνια, τα άεροπλάνα κυκλοφορούσαν ελεύθερα στόν άέρα. Τώρα, πρέπει να υπακούουν σε ώρισμένους κανονισμούς, γιατί υπάρχει ο κίνδυνος συγκρούσεων. Και, δυστυχώς, έχουμε παραδείγματα συγκρούσεων άεροπλάνων στόν άέρα. Σήμερα, τα έπιβατικά ιδίως άεροπλάνα, παίρνουν έντολές σε πόσο ύψος πρέπει να πετούν. Άλλο ζήτημα, αν και με τα ραντάρ μπορούν να παρακολουθούν την πορεία των άεροπλάνων και την κίνηση, που υπάρχει στόν έναέριο χώρο.

Η πρόοδος όμως, μικρυνε και τις άποστάσεις. Όχι μόνο χρονικά, αλλά και ψυχολογικά. Ναι! Μη σας φανή περίεργο. Άλλοτε, για να πάμε κάπου σε άπόσταση δεκα λεπτών τής ώρας το θεωρούσαμε... μακριά. Τώρα, μάς φαίνεται τόσο κοντά. Τοποθεσίες, που τις θεωρούσαμε έξοχες, γίνηκανε τώρα τμήματα κεντρικά των πόλεων.

Άς παρακολουθήσουμε, λοιπόν, την πρόοδο, ως θαυμάσουμε τις κατακτήσεις του ανθρώπου, και ως προσπαθήσουμε να κάνουμε κι' έμεις το καλύτερο, για την ευημερία και την άνετη ζωή των συνανθρώπων μας.

Σας ασπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

Ένα δέντρο μεγαλώνει στο Μπρούκλιν

καί φουστά-
νια περίφη-
μα, μα πώς,
έτσι, δε θέλα-
νε να τα φο-
ρέσουνε. 'Η
Φράνσις δεν
έλεγε τίποτα, γιατί
λαχταρούσε την
κούκλα μ' όλη της την ύπαρξη.

— Μα τί, δε βρίσκεται ούτε μια
Μαίρη μέσα στην αϊθουσα; ρώτησε α-
πορημένη ή καλή κυρία.

— Σώπασε λίγο περιμένοντας μιάν α-
πόκριση. 'Υστερα, σά να λυπότανε,
κατάληξε:

— Κρίμα, να μην ύπάρχη ούτε μια
Μαίρη στην αϊθουσα. Τό κοριτσάκι θ'
αναγκαστή να ξαναπαρή την κούκλα
του...

— 'Η Μαίρη γύρισε την πλάτη κι' έκα-
νε να φύγη απ' τη σκηνή. 'Η
Φράνσις δεν άντεξε άλλο. 'Ε-
νίωσε την ίδια απελπισία με
τη μέρα που ή δασκάλα έκανε
να πετάξη το γλύκισμα. Ση-
κώθηκε όρθια κι' άπλωσε το
χέρι. 'Η καλή κυρία την είδε.

— 'Α, νά, είπε. Νά μια Μαί-
ρη. Ντροπαλή, πολύ ντροπα-
λή, αλλά τέλος πάντων μια
Μαίρη. 'Ελα, κοριτσάκι, ανέβα
πάνω στη σκηνή!

Τρέμοντας σύγκορμη από
άμηχανία και πυρετό, ή Φράν-
σις, βγήκε απ' τη σειρά της
και πέρασε το διάδρομο σ' ό-
λο του το μάκρος. Για ν' άνε-
δη στη σκηνή, σκόνταψε στα
σκαλιά, ενώ πίσω της ακουγόνα-
νε χαιρέκακα γέλια. Τ' αγό-
ρια μάλιστα σφυρίζανε.

— Πώς σε λένε; ρώτησε ή
κυρία.

— Μαίρη Φράνσις, Νόλαν!

— Μα πού δυνατά, και να
κοιτάς την αϊθουσα.

— 'Αξιοθρήνητη ή Φράνσις, γύ-
ρισε στην αϊθουσα και είπε
δυνατά:

— Μαίρη, Φράνσις, Νόλαν!

Τά πρόσωπα την κοιτούσαν
έντατικά. Κι' ή Φράνσις νόμι-
σε πως βρισκότανε αντιμέτω-
πη με πολλά πάρα πολλά φου-
σκωμένα μπαλόνια στηριγμέ-
να πάνω σε βέργες.

— 'Η χαριτωμένη κοπελίτσα
προχώρησε κι' ακούμπησε την
κούκλα στα χέρια της Φράνσις.
Κι' ή Φράνσις έκλεισε τα χέ-
ρια της γύρω από την αγαπη-
μένη κιόλα κούκλα.

Λές και τα χέρια
της ήτανε φτιαγμένα για να την άγκα-
λιάσουνε, λές και τα χέρια της βρή-
κανε επί τέλους τον προορισμό τους.
Τό κοριτσάκι της έδωσε το χέρι. Μ' ό-
λη τη σαστισμάρα της ή Φράνσις πρό-
σεξε το άσπρο λεπτό χέρι, που οί φλέ-
βες του ξεχωρίζανε γαλάζιες, με τα
στρογγυλά νύχια, σαν τα κοχύλια της
θάλασσας.

Καθώς ξαναγυρνούσε στη θέση της,
άκουσε την κυρία που έλεγε:

— Είδατε όλοι σας ποιά είναι το
νόημα των Χριστουγέννων. Είδατε τη
μικρή Μαίρη, που είναι πολύ πλούσια
και που πήρε πολλές-πολλές κούκλες
για τα Χριστούγεννα. 'Όμως δε στά-
θηκε εγωίστρια. Έθελσε να δώση τη
χαρά και σε μιάν άλλη Μαίρη, φτωχή,
δηλαδή λιγώτερο πλούσια από κεινην.

— 'Ετσι, χάρισε την κούκλα σ' ένα φτω-

χό κοριτσάκι, που έχει το ίδιο μ' αυτήν
όνομα.

Τά μάτια της Φράνσις καίγανε από
τά δάκρυα που δεν κυλήσανε. Μέσα
της αναρωτιότανε, γιατί δε σταματή-
σανε στο δόσιμο της κούκλας; Τί α-
νάγκη είχανε να λένε και να ξαναλένε
πως εγώ είμαι φτωχή κι' εκείνη πλού-
σια; Γιατί δεν τη δώσανε χωρίς να
πουνε τίποτα;

— 'Όμως το πικρό ποτήρι της ντρο-
πής δεν είχε αδειάσει ακόμα για τη
Φράνσις. Καθώς γυρνούσε στη θέση
της, τα παιδιά σκύδανε στο πέρασμά
της και της πετάγανε ψιθουριστά λέ-
ξεις γεμάτες κακία και μίσους.

— Ζητιάνα, ού, να χαθής ζητιάνα!
— Σ' όλη τη διαδρομή, ως τη θέση της,
δεν άκουσε τίποτ' άλλο. Στο πρόσω-
τό της ένιωθε καυτές τις ανάσες των

— Ζητιάνα, της φώναζαν τα παιδιά.

παιδιών. Γιατί εκείνα ήτανε τώρα πιο
πλούσια από τη Φράνσις, εκείνα είχα-
νε διατηρήσει ό,τι έχασε ή Φράνσις;
την περηφάνεια τους! 'Η Φράνσις τό
καταλάβαινε καλά. Δεν ένιωθε τύψεις,
για το ψέμα που είπε. Ούτε ντρεπότα-
νε γιατί πήρε την κούκλα με μιά άπρε-
πη πράξη. Πλήρωσε όμως πολύ ακρι-
βά την κούκλα και το ψέμα της. Πλή-
ρωσε με την περηφάνειά της.

Τότε θυμήθηκε τα λόγια της δασκά-
λας που της είχε πεί:

— Τα ψέματα να τα γράφης. Μην
τα λές!

Μπορεί να μην έπρεπε να πάρη
την κούκλα, αλλά να περιοριζότανε να
γράψη μιά σχετική ιστορία. Μά, όχι,
όχι, και πάλι όχι! Εύρισκε χιλιάδες
φορές καλύτερο να έχη την κούκλα!

— 'Όταν τέλειωσε ή γιορτή κι' όλο,

σηκώθηκαν όρθιοι για τον έθνικό ύ-
μνο, ή Φράνσις ακούμπησε το πρόσω-
πό της στο πρόσωπο της κούκλας. 'Η
κούκλα μύριζε φρεσκάδα και καθαριό-
τητα. 'Αχ, πόσο άξέχαστο ήταν εκεί-
νο το άγγιγμα του μεταξωτού! Τό
γυριστά τσίνορα χαϊδεύανε άπαλά το
μάγουλό της. 'Η Φράνσις βρισκότανε
σ' έκσταση! Τώρα τα παιδιά τραγου-
δούσανε όλα μαζί:

Στη χώρα της ελευθερίας
πάνω απ' τα σπείτα των γενναίων...

— 'Η Φράνσις έσφιξε το μικροσκοπικό
χέρι. Κι' έτσι της φάνηκε πως το χέρι
της κούκλας ήτανε ζωντανό, πως την
τραβούσε σαν αληθινό χέρι.

Στη μητέρα της είπε πως την κού-
κλα της τη δώσανε σά βραδείο. Δεν
τολμούσε να πη την αλήθεια. 'Η Κίτυ
δεν μπορούσε να ύποφέρη τίπο-
τα που θύμιζε βοήθεια και φι-
λανθρωπία. 'Αν μάθαινε την α-
λήθεια, ή κούκλα θα πετιόταν
έξω απ' το παράθυρο. Κι' ό
Νήλυ δε μαρτύρησε την άδερ-
φή του. 'Εκείνο το απόγεμα, ή
Φράνσις έγραψε μιά ιστορία
για ένα κοριτσάκι, που όνει-
ρευότανε μιά κούκλα. Τόσο
πολύ τη λαχταρούσε μάλιστα,
που ήταν έτοιμη να πουλήση
την άθάνατη ψυχή της, για να
την άποκτήση. 'Η ιστορία δεν
ήταν κι' άσκημη. 'Όταν όμως
την ξαναδιάβασε ή Φράνσις,
σκέφθηκε:

— Καλά έκανε το κοριτσάκι
της ιστορίας μου, αλλά εγώ
νιώθω ακόμα άσκημα...

— 'Υστερα, θυμήθηκε πως τό
Σάββατο έπρεπε να έξομολο-
γηθή. 'Αποφάσισε τότε λοιπόν,
πως όποια τιμωρία κι' άν της
έβαζε ό παπάς, εκείνη θα την
έκτελούσε στο τριπλάσιο. Μό
ούτε κι' αυτή ή απόφαση την
άνακούφισε διόλου.

Τότε σκέφθηκε να βρή μιά
λύση που θα έδινε μεγαλύτερη
άληθοφάνεια στην ιστορία της.
Σκέφθηκε, λοιπόν, πως τη μέ-
ρα της πρώτης της κοινωνίας
θα διάλεγε κι' αυτή, όπως όλοι
οι καθολικοί, ένα δεύτερο όνο-
μα. Θα ζητούσε να ονομαστή Μαίρη

Τό πράμα ήταν πολύ άπλό.

Τό βράδυ, αφού διάβασε, όπως κά-
θε βράδυ, μιά σελίδα Σαίξπηρ και μιο
σελίδα από τη Βίβλο, ρώτησε τη μη-
τέρα της:

— Μπορώ να ονομαστώ Μαίρη στην
πρώτη μου κοινωνία;

— 'Όχι.

— 'Η Φράνσις κόντεψε να λιποθυμήση:

— Γιατί μητέρα;

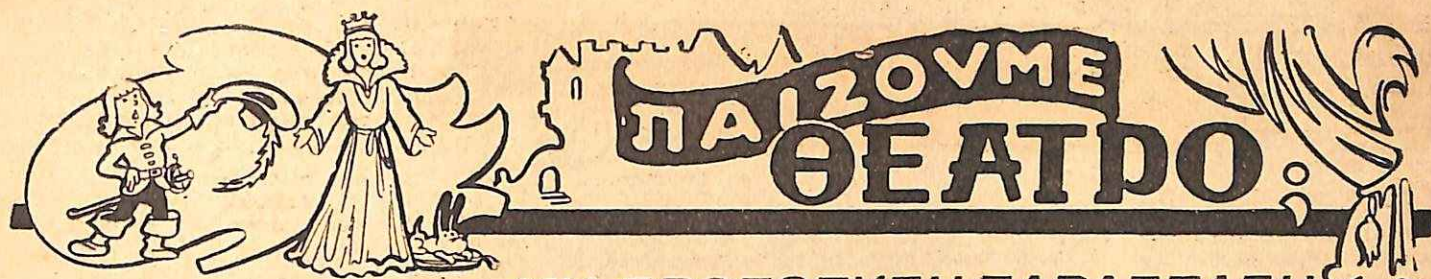
— Γιατί όταν σε βαφτίσαμε σε

δγάλαμε Μαίρη, σαν τη γιαγιά σου.

Τό όνομά σου είναι Μαίρη Φράνσις

Νόλαν. Κατάλαβες;

(*Ακολουθεί)

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΝΑΣΟΣ
ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ
ΛΙΝΑ
ΠΕΤΡΟΣ

— 'Ας φανταστούμε για
σκηνικό μιά βεράντα κά-
ποιου έξοχικού σπιτιού.
Είναι ένα ήρεμο άνοι-
ξιότικο απόγευμα κι' έ-
χουν συγκεντρωθή σ' αυ-
τή τη βεράντα τέσσερις
μικροί φίλοι για να τα
«πουνε» λίγο.

Θέλετε να σας τους
παρουσιάσουμε; Είναι ό
Πέτρος, ό Νάσος, ή Λίνα
κι' ό πιο μικρός απ' ό-
λους, ό Γιαννούλης. Σ' ό
Κι' ό ΤΡΕΙΣ ΜΑ-
ΖΙ: Στό Γκιούλιβερ;

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: 'Α-
κριδώς.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: Τι
θα λέγαμε άν παίξαμε
θεάτρο;

Οί άλλοι γελούν. 'Ο
Γιαννούλης όμως συνε-
χίζει:

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: Σας
φαίνεται άστείο; Κι' ό-
μως είναι ένας πρώτης
τάξεως τρόπος για να
περάσουμε κάπως την
ώρα μας.

ΛΙΝΑ: Καί τί είδους
θεάτρο θα παίξουμε;

ΠΕΤΡΟΣ: Μήπως ό-
περα;

ΝΑΣΟΣ: 'Η καμιά
φάρσα;

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: Μην
τό ρίχνετε στ' άστείο.

Θά μπορούσαμε να δια-
σκεδάσουμε πολύ όμορ-
φα.

ΛΙΝΑ (γελώντας):
Καλά, λοιπόν. 'Αφού τό
θέλεις, θα τό σδβαρέ-
ψουμε.

ΝΑΣΟΣ: Σ' άκούμε.
'Ο Γιαννούλης τους
καιτάζει που προσπα-
θούν να κρύψουν τα γέ-
λια τους. Κάνοντας τη
φωνή του σταθερή, τους
λέει:

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: Θά
μοδ πήτε πως αυτό δε
γίνεται από τη μιά στι-
γή στην άλλη, γιατί
χρησιζόμαστε πολλά
πράματα για να παί-
ξουμε θεάτρο.

ΛΙΝΑ: Πρώτα-πρώτα
έργο.

ΠΕΤΡΟΣ: 'Επειτα,
κοστούμια.

ΝΑΣΟΣ: Μετά σκηνι-
κά.

ΛΙΝΑ: Πού θα τό
βρούμε όλ' αυτά;

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: Θά
σας έξηγήσω άμέσως.

Οί άλλοι προσπαθούν
να σδβαρέψουν κι' ό
Γιαννούλης κοιτάζοντάς
τους, λέει την ιδέα του:

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: 'Ας
φανταστούμε πως ό κα-

θένας μας είναι ένα πρό-
σωπο του παραμυθιού.

ΛΙΝΑ: Μάς τό κανείς
πιδ... λινά αυτό που
λές;

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: Μετά
χαράς. 'Όλοι έχουμε
διαβάσει παραμύθια.
Ποιά από τα πρόσωπα
που έχουμε συναντήσει
σ' αυτά μάς άρέσει πε-
ρισσότερο;

ΝΑΣΟΣ: Νά κάτι
που δεν τό σκεφτήκαμε.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: 'Ας
τό σκεφτούμε μαζί τώρα.

ΠΕΤΡΟΣ: Συμφωνώ!
'Εσύ σε ποιόν ήρωα θά
ήθελες να έμοιαζεις;

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: Στό
Γκιούλιβερ!

Κι' ό ΤΡΕΙΣ ΜΑ-
ΖΙ: Στό Γκιούλιβερ;

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: 'Α-
κριδώς.

ΛΙΝΑ: Μπορείς να
μάς έξηγήσης τό λόγο

γι' αυτή σου την προτι-
μηση;

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: Είναι
πολύ άπλός. Τρελαίνομαι
για τα ταξίδια και θάθε-
λα ν' ακολουθούσα τό
Γκιούλιβερ στίς περιπλο-
κές του.

ΛΙΝΑ: Λαιπήρ ιδέα.
Μήπως θά μπορούσες να
μάς... πάρης μαζί σου;

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: Γιατί
όχι; Φτάνει νάχετε φαν-
τασία για να... μπορείς
να μ' ακολουθήτε!

ΝΑΣΟΣ: 'Αφού λοι-
πόν είσαι σύ, Γιαννούλη
ό... Γκιούλιβερ, εγώ εί-
μαι ό βαρύνος Μυγχά-
ουζεν.

ΝΑΣΟΣ: 'Αφού λοι-
πόν είσαι σύ, Γιαννούλη
ό... Γκιούλιβερ, εγώ εί-
μαι ό βαρύνος Μυγχά-
ουζεν.

ΛΙΝΑ (ειρωνικά): Εί-
σαι ό,τι πρέπει.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: Λοι-
πόν, νάμαστε! 'Η Στα-
χτοπούτα, ό Μυγχάουζεν,
ό Πινύκιο κι' ό Γκιούλι-
βερ, ή αφεντιά μου δηλα-
δή, μαζευτήκαμε έδω ύ-
στερα από τόσους αιώνες
για να παίξουμε ένα έρ-
γο.

ΛΙΝΑ: Ποιά έργο δ-
μως;

ΝΑΣΟΣ: Ζητείται
συγγραφέας...

Οί άλλοι γελούν.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: 'Ας
πούμε ό καθένας μας ά-
πό μιά περιπέτειά του, ό-
πως θά τη ζούσαμε ση-
μερα... Δέ νομίζετε ότι
θά είναι πολύ διασκεδα-
στικό, τέσσερις ήρωες
των παραμυθιών να ζουν
στην εποχή μας;

ΛΙΝΑ: 'Εδώ που τά
λέμε, δεν είναι καθόλου
άσκημη ή ιδέα σου.

ΠΕΤΡΟΣ (στό Γιαν-
νούλη): Λοιπόν, κύριε..
Γκιούλιβερ, διηγήσου μας
μιά σημερινή σου περι-
πέτεια.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: 'Η

πε να στό δίναμε! Μεγα-
λύτερο και συντομότερο
ψέμα δε θά μπορούσες να
πής!

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: 'Εσύ
όμως, κυρία Λίνα που γε-
λάς μ' όλους μας, δε μάς
είπες με ποιά πρόσωπο
των παραμυθιών θά ήθε-
λες να μοιάζης...

ΛΙΝΑ (σκέπτεται λί-
γο και μετά απαντάει
χαρούμενη): Με τη Χιο-
νάτη.

Οί άλλοι γελούν.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: 'Όχι
δά και με τη Χιονάτη!

ΛΙΝΑ (πειραγμένη):
Γιατί όχι δηλαδή;

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: Γιατί
έσύ κάθε άλλο παρά...
Χιονάτη είσαι!

ΝΑΣΟΣ: 'Εχεις ά-
κούσει, ποτέ... μελαψή
Χιονάτη;

ΛΙΝΑ: Κάτι θά βρή-
τε να πητε έσεις... Είμαι
κάπως μαύρη απ' τον ή-
λιο.

ΝΑΣΟΣ: 'Ωστόσο τό
πρόσωπο που διάλεξες
δε σου ταιριάζει. Διάλεξε
κάποιο άλλο.

ΛΙΝΑ: Καλά λοιπόν.
('Υστερα από σκέψη):
Είμαι ή Σταχτοπούτα.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: Αυτό
κάτι πάει κι' έρχεται...
(Πρός τον Πέτρο): 'Εσύ
όμως Πέτρο, δε μάς ει-
πες.

ΠΕΤΡΟΣ ('Υστερα ά-
πό σκέψη): Θά ήθελα...
θά ήθελα να είμαι ό Πιν-
ύκιο!

ΛΙΝΑ (ειρωνικά): Εί-
σαι ό,τι πρέπει.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: Λοι-
πόν, νάμαστε! 'Η Στα-
χτοπούτα, ό Μυγχάουζεν,
ό Πινύκιο κι' ό Γκιούλι-
βερ, ή αφεντιά μου δηλα-
δή, μαζευτήκαμε έδω ύ-
στερα από τόσους αιώνες
για να παίξουμε ένα έρ-
γο.

ΛΙΝΑ: Ποιά έργο δ-
μως;

ΝΑΣΟΣ: Ζητείται
συγγραφέας...

Οί άλλοι γελούν.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: 'Ας
πούμε ό καθένας μας ά-
πό μιά περιπέτειά του, ό-
πως θά τη ζούσαμε ση-
μερα... Δέ νομίζετε ότι
θά είναι πολύ διασκεδα-
στικό, τέσσερις ήρωες
των παραμυθιών να ζουν
στην εποχή μας;

ΛΙΝΑ: 'Εδώ που τά
λέμε, δεν είναι καθόλου
άσκημη ή ιδέα σου.

ΠΕΤΡΟΣ (στό Γιαν-
νούλη): Λοιπόν, κύριε..
Γκιούλιβερ, διηγήσου μας
μιά σημερινή σου περι-
πέτεια.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: 'Η

πιο ώραία μου περιπέ-
τεια...

ΛΙΝΑ: Συνέχισε, Γι-
αννούλη...

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ (αμή-
χανα): Προτιμώ ν' ακού-
σω έσως πρώτα. Πέστε
μας έσεις κάτι, κυρία
Σταχτοπούτα.

ΛΙΝΑ (με κάποια
συγκίνηση): Γιατί όχι;
'Ό,τι περισσότερο μου
έκανε έντύπωση στό πα-
ραμύθι μου, είναι ή αγά-
πη που μου έδειξαν ή κα-
λή νεράιδα και τό βασί-
λόπουλο. Τίποτα δεν εί-
ναι τόσο ώραίο και τόσο
μεγάλο όσο ή αγάπη.

ΠΕΤΡΟΣ: 'Ωραία μάς
τά λες κυρά Σταχτοπού-
τα. 'Εμένα, που με θέλε-
τε σώνει και καλά... Πιν-
ύκιο, απ' τις πολλές και
ποικίλες περιπέτειές μου
ή πιο όμορφη είναι όταν
ξαναγυρίζω σπίτι μου. Τι
τά θέλετε; Καλές είναι
οί περιπέτειές μιά πιδ ό-
μορφο και πιδ σύγουρο
είναι τό σπιτικό χουζού-
ρι!

ΝΑΣΟΣ: Τό περιμέ-
ναμε να μάς πής κάτι τέ-
τοιο.

ΠΕΤΡΟΣ (ειρωνικά):
Νά δούμε κι' έσύ τί θά
μάς πής κύριε Μυγχάου-
ζεν.

ΝΑΣΟΣ: 'Εγώ δεν έ-
χω καμιά ξεχωριστή
περιπέτεια, γιατί τις πε-
ριπέτειες τις έζησα με
τη... φαντασία μου. Σκε-
θήτε ό καθένας σας ό,τι
θέλει και δε θά πέσετε
έξω.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ (με
γέλιο): Είσαι ένας τέ-
λειος Μυγχάουζεν.

ΛΙΝΑ: Κι' έσύ κύριε
Γκιούλιβερ;

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ (σκε-
φτεται λίγο κι' ύστερα
απαντάει με σιγανή και
καθαρή φωνή): 'Η πιδ
όμορφη περιπέτεια, για
ένα μεγάλο ταξιδιώτη
σαν κι' έμένα, είναι ό
γυρισμός στην πατρίδα.

Κι' ίσως γι' αυτό αεί-
ζουν και τα ταξίδια. Για
να μπορεί κανείς να χαί-
ρεται πιδ πολύ την έπι-
στροφή.

— 'Γίνεται μικρή σιωπή.

— 'Υστερα οί τέσσερις μι-
κροί φίλοι άποφασίζουν
να ξεχάσουν τους ψεύτι-
κους έαυτούς των και να
γυρίσουν στην εποχή
τους.

Τό σύντομο θεατράκι
τους τελειώσε και μαζί
μ' αυτό τό δικό μας.

— 'Ας πείη λοιπόν ή

ΑΥΛΑΙΑ

ΕΔΩ είμαστε πάλι. Κι' έχω αυτή τη φορά ένα σωρό γράμματα μπροστά μου από Διαπλάσπουλα, γεμάτα απορίες γύρω από τα θέματα που θίγει αυτή η στήλη: Τρία παιδιά απ' τη Θεσσαλονίκη π.χ., μου γράφουν να τους πληροφορήσω ποιοί είναι «οι πιο μικροί σε ηλικία αλλά φθασμένοι συγγραφείς σ' όλον τον κόσμο. Παλαιότερα, σάς έγραφα για τον μικρότερο ζωγράφο, το Ρομάνο Ντέ Βίλλιερς, που ενώ είναι μόλις 4 ετών, είναι διεθνώς γνωστός και το προσχές φθινόπωρο θα γίνει έκθεση έργων του στο Παρίσι.

Η λογοτεχνία δεν έχει να επιδείξει ένα τέτοιο ανάλογο εκπληκτικό ρεκόρ ηλικίας. Οι δυο μικρότεροι συγγραφείς, που παράλληλα έχουν μια διεθνή αναγνώριση, είναι η ποιήτρια Μινου Ντρουέ που είναι τώρα 10 ετών και ο Ιταλός ποιητής Σεραφίνι, που είναι έννέα ετών. Και οι δύο άρχισαν να γράφουν από πολύ μικρότεροι. Μόλις

«Ο μικρός ποιητής». Αυτός είναι ένας καινούργιος ήρωας του Τρίγκα που έχει το καλύτερο θέατρο μαριονετών του κόσμου. Με τις μαριονέτες του Τρίγκα, όπως σάς έγραψα παλαιότερα, γυρίζονται τώρα πολλές ταινίες.

πέρυσι όμως αναγνωρίστηκε η εργασία τους κι' έγκυλοφόρησαν σε βιβλία ή Μινου Ντρουέ τους «Στίχους» και ο Σεραφίνι τις «Βαρκούλες».

ΔΥΟ ΜΙΚΡΟΙ ΣΤΑΡ

ΤΑ πιο μεγάλα Διαπλάσπουλα από εσάς θα θυ-

μούνται το γεμάτο θαυμάσια συγκίνηση φιλμ του Ρενέ Κλεμάν «Απαγορευμένα παιχνίδια», στο οποίο πρωταγωνιστούσαν μ' εκπληκτική επιτυχία ή τετράχρονη Μπριτζίτ Φοσσέ και ο επτάχρονος Ζωρζ Πουλουζύ.

Θέμα αυτής της ταινίας, που στο εξωτερικό εξακολουθεί ακόμη να προβάλλεται με εξαιρετική επιτυχία, ήταν πώς δυο παιδιά που ζούν σ' ένα χωριό της Γαλλίας κατά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο ενώ οι βομβαρδισμοί καταστρέφουν τα πάντα, αντιμετωπίζουν τη φρίκη του πολέμου.

Από τα δυο αυτά παιδιά που οι μεγαλύτεροι κριτικοί του κόσμου αφιέρωσαν ύμνους στο ταλέντο τους, μόνον ο Ζωρζ Πουλουζύ ακολουθούσε την κινηματογραφική καριέρα και τον είδαμε τελευταία στην ωραιότατη ταινία του Κρίστιαν Ζάκ «Στις όκτω το πρωί» και τώρα γυρίζει δυο ακόμη φιλμ.

Σήμερα ο Πουλουζύ είναι 14 χρονών και θεωρείται μια από τις μεγάλες ελπίδες του γαλλικού κινηματογράφου.

Τις πληροφορίες αυτές τις δίνω για πολλά Διαπλάσπουλα που με γράμματά τους με ρωτούν για τους δυο αυτούς μικρούς σταρ.

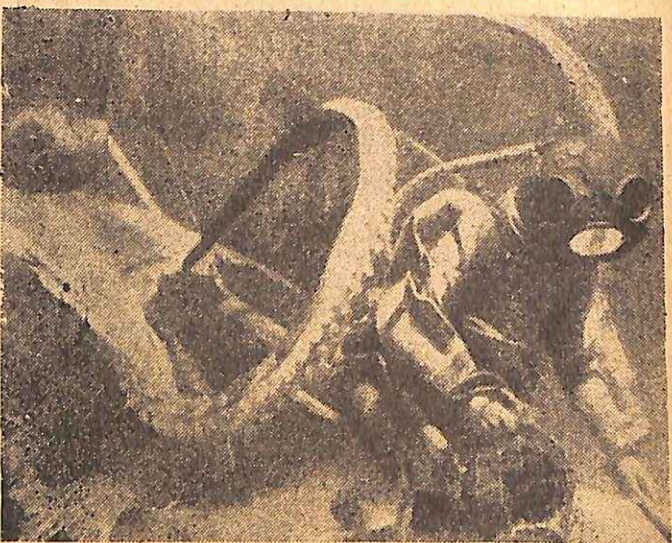
Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ «ΚΥΠΡΟΥ»

ΘΑ ΕΧΕΤΕ ίσως δει το μνημειώδες έργο της έκλεκτης λαογράφου και συγγραφέως Αθηνάς Ταρσούλη «Κύπρος», που ο πρώτος τόμος του εκκυκλοφόρησε πριν από δυο χρόνια και πήρε το πρώτο βραβείο της Ακαδημίας Αθηνών.

Τώρα, καθώς μάς πληροφορεί η έκλεκτη Ελληνίσ συγγραφέως, έχει ολοκληρώσει το δεύτερο τόμο αυτού του εθνικού έργου που θα το στολίσει με περισσότερα από 500 σχέδιά της.

Μ' αυτή την ευκαιρία, σάς αναφέρω ότι για να ολοκληρωθεί αυτό το έργο της η Αθηνά Ταρσούλη, χρειάστηκε να πάει πέντε φορές στη μαρτυρική ελληνική Μεγάληνησο και να επιμείνει επί μηνες κάθε φορά για να συμπληρώσει τα λαογραφικά στοιχεία που ήθελε έτσι ω-

τε να παρουσιάσει όσο πιο ολοκληρωμένη μπορούσε την εθνική της αυτή σύνθεση. Αναφέρω ακόμη χαρακτηριστικό - ότι εφίλοτέχνησε για τους δυο τόμους περί τις 2.000 σχέδια, που τα έζωγράφησε όλα κατά την παραμονή της στην Κύπρο.

Ο τολμηρός αυτός δύτες-οπερατέρ, δείχνει πώς κινηματογραφούνται οι «από την θάλασσα» σκηνές μιας ταινίας. Έτσι εγυρίστηκαν οι θαυμάσιες υποβρύχιες σκηνές της ταινίας «Ο κόσμος της σιωπής».

Η κορυφαία λαογράφος μας, μιλώντας για τα Διαπλάσπουλα, μάς είπε:

— «Όλα νομίζω ότι μπορεί να τα πετύχει κανείς στη ζωή του όταν έχει πίστη και αγάπη γι' αυτό που καταπιάνεται. Καμιά δυσκολία δεν πρέπει να μάς λυγίζει και κανένα εμπόδιο δεν πρέπει να μάς σταματά. Αυτό ισχύει για όλους μας και ειδικότερα για τους νέους που τώρα αρχίζουν τη ζωή τους και δοκιμάζουν τα φτερά τους στα μεγάλα πετάγματα. Πρέπει να προχωρούν πάντα προς τα μπρος και ως είναι σίγουροι ότι θα φθάσουν εκεί που θέλουν!...

ΚΑΙ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ ΜΑΣ

ΕΡΩΤΗΣΑΝ, τελευταία, το μεγαλύτερο ήθοποιό της εποχής μας, το Σαρλώ, ποιοί είναι το μυστικό της τέχνης του. Κι' αυτός απάντησε χαρακτηριστικά:

— «Η αγάπη που νιώθω για τον άνθρωπο. Αυτή με βοήθησε να τον πλησιάσω

και να τον καταλάβω!

* Ο διάσημος μαύρος τραγουδιστής Ανρϋ Σαλβαντόρ, γράφει, ύστερα από την καταπληκτική επιτυχία που γνώρισε το τραγούδι «Ο λύκος», μια σειρά από τραγούδια για παιδιά, που φυσικά θα τ' αποδίδη ο ίδιος στους δίσκους του.

* Η κορυφαία Γαλλίς ήθοποιός του θεάτρου Έντβίλ Φεγιέρ, θα ήχογραφήσει μερικά από τα ωραιότερα παραμύθια του κόσμου. Τα πα-

Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ περιηγητής, με την τεράστια κάσκα και το κάτασπρο κοστούμι, πλησίασε τον μελαψό οδηγό της καμήλας:

— Παρακαλώ, θέλω να ταξιδέψω στην έρημο με την καμήλα σας, είπε ευγενικά κοιτώντας το ζώο, που κρατούσε τα μάτια μισόκλειστα, με νωχέλεια.

Ο καμηλιέρης τον κοίταξε έρευνητικά.

— Ξέρετε, κύριε...

— Σμύθ, έκανε ο άλλος.

— Ξέρετε, κύριε Σμύθ, εγώ φτωχός άνθρωπος είμαι, πολλά παιδιά έχω να θρέψω και...

— Θα σάς πληρώσω καλά, διέκοψε ο περιηγητής.

Στο άκουσμα μιας καλής πληρωμής, ο οδηγός της καμήλας γούρλωσε τα μάτια του.

— Έν τάξει, τότε, κύριε Σμύθ, είπε, κι' ετοιμάστηκε να εισπράξει τα λεφτά, προκαταβολικά.

Όσην ώρα κουβέντιαζε ο καμηλιέρης με τον περιηγητή, η καμήλα κοιτούσε τεμπέλικα τον αφέντη της. Μόλις όμως εκείνος, για μια στιγμή, γύρισε να εισπράξει τα χρήματα, το ζώο, τόσο ήσυχο ίσαμε τότε, δίχως να χάσει καιρό, χυμάρει λυσσασμένο πάνω στο αφεντικό του.

Με τα δόντια της η καμήλα προσπαθούσε να τον ξεσκίσει και με τα δυνατά πόδια της πολέμαγε να τον ρίξει κάτω, για ν' αρχίσει να τον πατά.

Όστόσο, ο καμηλιέρης ή-

ΚΑΜΗΛΑ: "Ένα ζώο με περίεργους τρόπους"

τανε σβέλτος άνθρωπος. Για μια στιγμή, φάνηκε πώς παραμέρισε κι' ύστερα ρίχτηκε πάνω της με μανία.

Πήδηξε πάνω στο κεφάλι

της είναι πολύ συχνά στην Αιγύπτω.

Η καμήλα φαίνεται σαν το πιο ύπομονετικό και το πιο καλόβολο ύποταγμένο

της και με τα στίβαρά του χέρια, έπιασε το πάνω χέλι της με τα δόντια και τα έσφιξε μ' όλη του τη δύναμη.

Η καμήλα κατάλαβε πώς δεν μπορούσε να τα βγάλει πέρα και έπαψε ν' αντιστέκεται. Κατέβασε το κεφάλι της ύποταγμένη, και ξαναμισόκλεισε τεμπέλικα τα μεγάλα μάτια της.

Αυτά τα μικροκαυγάκια της καμήλας με τον αφέντη

ζώο. Άλλα κάτω απ' αυτή την επιφανειακή καλωσύνη, μεγαλύτερη αγριότητα, μεγαλύτερη κακία και πονηριά, δεν μπορεί να βρή κανείς σ' άλλο ζώο, όσο κι' αν ψάξει.

Η καμήλα δίνει την εντύπωση πώς είναι άφοσιωμένη.

Αν όμως —ας είναι και για μια στιγμή μονάχα— ο καμηλιέρης σηκώσει τα μάτια του από πάνω της και φανή πώς δεν την προσέχει,

εκείνη θα χυμύξει με τα δόντια και τα πόδια της να το σκοτώσει.

Ο καμηλιέρης κι' η καμήλα, παίζουνε παιχνίδι όμοιο με της γάτας και του σκύλου.

Η γάτα μισεί το σκύλο. Ο σκύλος μισεί τη γάτα. Μαζί δεν κάνουνε, μα κα χάρια δεν κάνουνε. Το ίδιο, ίσα-ίσα γίνεται με την καμήλα και τον αφέντη της.

Παραφυλάει αδιάκοπα για να χτυπηθούνε, αλλά αν χωρίσουνε ο ένας απ' τον άλλο, δεν μπορούνε να ζήσουνε.

Όστόσο, η καμήλα, έχει και την καλή της πλευρά. Έξυπνητεία απόλυτα τον άνθρωπο στις δουλειές του. Μπορεί να βαδίσει χιλιάδες μέρες μέσα στην έρημο, κάτω από τον καυτό ήλιο, φέρνοντας ένα τεράστιο φορτίο στην πλάτη της, χωρίς να φάει ή να πιει τίποτα. Μα και η κανονική τροφή της δεν είναι παρά φτωχά άγκαθοχορτα της έρημου και δεν πίνει παρά κάτι άπασία μεταλλικά νερά.

Αν η καμήλα δεν ήτανε τόσο λιτοδίαιτη και ήθελε τροφή σαν το έλαφι, το ζαρκάδι ή την αγελάδα, η ζωή του ανθρώπου θα ήτανε διαφορετική.

Χωρίς τις καμήλες οι έρημοι θα μένανε αδιάπεραστοι τείχος και η επικοινωνία ανάμεσα στους κόσμους που χωρίζουνε θα ήταν αδύνατη, τουλάχιστον πριν ανακαλυφτεί το αυτοκίνητο.

ΣΠ. Γ. ΤΣΙΡΟΣ

Πρέπει ακόμη να μη ξεχνάτε, πώς και το παραμικρό λάθος που θα κάνετε, πρέπει να το σβήσετε άμέσως, με τη γομολάστιχα.

Το σχήμα 64 σάς δείχνει πώς να ζωγραφίζετε γυναικεία μαλλιά. Το ίδιο και το σχήμα 65. Όσο πιο ανάλαφρες και λεπτές είναι οι γραμμές, τόσο καλύτερο θα γίνει το σκίτσο σας.

Παρατηρήσετε στο σχήμα 66, ένα ανδρικό πρόσωπο σκιτσογραφημένο σε διάφορες εκφράσεις. Τις μικρές γραμμούλες, που βλέπετε σκορπισμένες γύρω από τα μάτια ή γύρω από το στόμα, μην τις ξεχνάτε. Γιατί, χωρίς αυτές, τα σκίτσα σας θα μοιάζουν «γυμνά», θα είναι άτονα, χωρίς έκφραση.

Ο τρόπος για να ζωγραφίσετε τα χείλη ενός ανθρώπου που γελά, δεν είναι δύσκολος. Επαναλάβετε τα σκίτσα του σχήματος 67 πολλές φορές. Οι γραμμές που φτιά-

χνουν τα χείλη, φροντίστε να είναι χοντρές, όχι άχαρες όμως.

(Ακολουθεί)

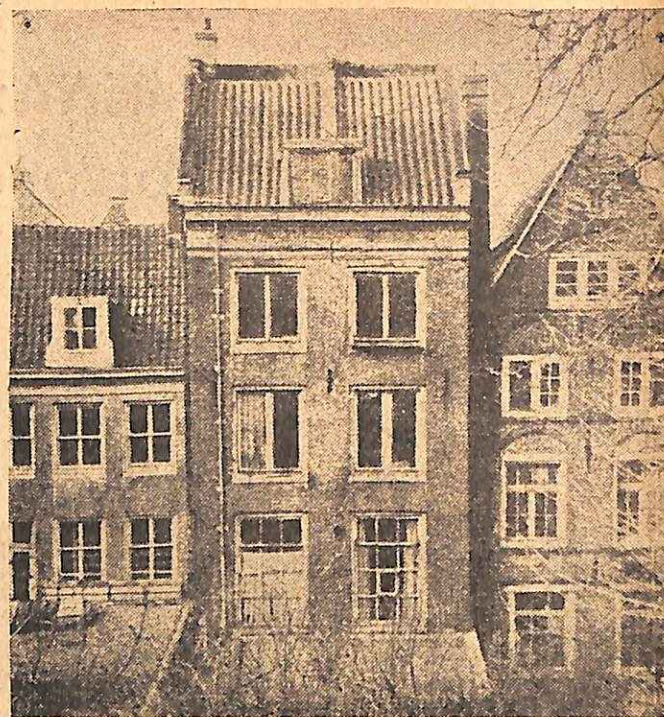
ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ANNA FRANK — μια 14χρονη μικρούλα — έξασκωνται να είναι στην επικαιρότητα. Η τραγική "Εβραίοπούλα", που πέθανε στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, αφήνοντας το θαυμάσιο ημερολόγιό της, είναι ένα σύμβολο ανθρωπίνης αγάπης, που συγκινεί τους νέους του κόσμου.

Τώρα για την "Αννα Φράνκ" — που το διβλίο της έχει μεταφραστεί σε 25 γλώσσες κι' έχει ως θεατρικό έργο ανέβει σ' όλες τις μεγάλες πρωτεύουσες του κόσμου — θα στηθούν δύο μεγάλα μνημεία: Το ένα στο "Αμστερνταμ" και το άλλο στο "Αμβούργο...". Τα μνημεία αυτά γίνονται με έρωτο των παιδιών της "Ολλανδίας" και της "Γερμανίας".

Η οικογένεια Φράνκ ήταν μια οικογένεια Γερμανοεβραίων εγκατεστημένη στη Γερμανία. Όταν ο ναζισμός επικράτησε στη χώρα αυτή, το 1933, η οικογένεια Φράνκ αναγκάστηκε να μεταναστεύσει στην "Ολλανδία" για να γλυτώσει.

Όταν οι Γερμανοί κατέλαβαν την "Ολλανδία", ο διαγμός απλώθηκε και στους "Ισραηλίτες" που έμεναν στη χώρα αυτή. Η οικογένεια Φράνκ αναγκάστηκε να κρυφτεί στη σοφίτα ενός κτιρίου για να γλυτώσει από τη Γκεσταπό. Πάνω από δυο χρόνια έζησαν μια άσφυκτική ζωή μέσα σ' εκείνο τον κρυμμένο χώρο. Και τη ζωή αυτή, με τις απίστευτες δραματικές φάσεις της, με τις αγνώστες και απροσδόκητες για τον άλλο κόσμο πτυχές της, με την ψυχολογία των ανθρώπων που ζούσαν σαν κνηνημένα ζώα, κλεισμένα μέσα σ' ένα στενό χώρο και τρέμοντας στο άκουσμα κάθε θορύβου, περιγράφει η "Αννα Φράνκ, με εξαιρετική ζωντάνια και ευαισθησία στο "Ημερολόγιό" της, από το οποίο σάς δίνουμε μερικές χαρακτηριστικές σκηνές. Το ημερολόγιο απευθύνεται στη φανταστική φίλη της, Κίττυ.

Στη σοφίτα αυτού του σπιτιού στο "Αμστερνταμ", κρυβόταν η "Αννα Φράνκ με την οικογένειά της.

Κυριακή, 27 Σεπτεμβρίου 1942
"Αγαπητή Κίττυ,

Η μαμά τ'α βάζει πάλι μαζί μου. Αυτό γίνεται συχνά τον τελευταίο καιρό. Δεν τ'α πηγαίνουμε πολύ καλά και αυτό είναι λυπηρό. Με τη Μαργκό δεν τ'α πάμε επίσης καλά. Δε συμβαίνουν ποτέ σ' έμάς οι καυγάδες που σημειώνονται στους συγκατοίκους μας. Ωστόσο, τα πράγματα δεν είναι ευχάριστα μια μένα, κάθε άλλο μάλλον. Οί φύσεις της μαμάς και της Μαργκό μου είναι πολύ ξένες. Καλύτερα καταβαίνα τις φίλες μου, πα-

ρά την ίδια τη μητέρα. Κρίμα!

Η κ. Βαν Ντάαν βρίσκειται πάλι σ' ανυπόφορη ψυχολογική κατάσταση. Είναι πο-

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ANNA FRANK

λύ ιδιότροπη και κλειδώνει τα πράματά της, με δλοένα περισσότερη μανία. Η μαμά θα μπορούσε ν' απαντήσει: "Θα χάνεται ένα πράμα των Φράνκ, εξαφανίζοντας ένα

πράμα των Βαν Ντάαν. Θα μάθαινε έτσι αυτή. Υπάρχουν άνθρωποι, που

τους άρεσει ν' ανατρέφουν όχι μόνο τα δικά τους παιδιά αλλά και τα παιδιά των άλλων. Οί Βαν Ντάαν ανήκουν σ' αυτή την κατηγορία. Δεν ασχολούνται με τη

Μαργκό. Τη θεωρούν σαν προσωποποίηση της φρονιμάδας, της ευγένειας και της εξυπνάδας! Άλλα οι μεγάλοι χρειάζονται όπωσδήποτε κάποιον επιπόλαιο και ανυπόφορο για να τ'α βάζουν μαζί του. Καί, φυσικά, γίνονται έγω ό αποδιοπομπαίος τράγος. Καί τ'α ρίχνουν όλα σ' έμένα. Μερικές φορές, στο τραπέζι ανάβουν οι επιτιμητικές παρατηρήσεις και οι αυθάδεις απαντήσεις. "Ο μπαμπάς κι' η μαμά παίρνουν το μέρος μου με θέρμη. Χωρίς αυτούς δε θα μπορούσα να κάνω αυτόν τον αγώνα και να διατηρήσω κάποιο περηφάνεια. Μολονότι οι γονείς μου δεν παύουν να με μαλώνουν για τις φλυαρίες μου, να μου συνιστούν να μην ανάκατεύομαι σε τίποτα και να είμαι πιο μετρημένη, τις περισσότερες φορές δεν τ'α καταφέρνω. Κι' αν ό μπαμπάς δεν ήταν τόσο υπομονετικός μαζί μου, θα είχα χάσει από καιρό κάθε ελπίδα πώς θα μπορούσα να ικανοποιήσω τους γονείς μου, που, ωστόσο, οι αξιώσεις τους δεν είναι και τόσο δύσκολο να ικανοποιηθούν.

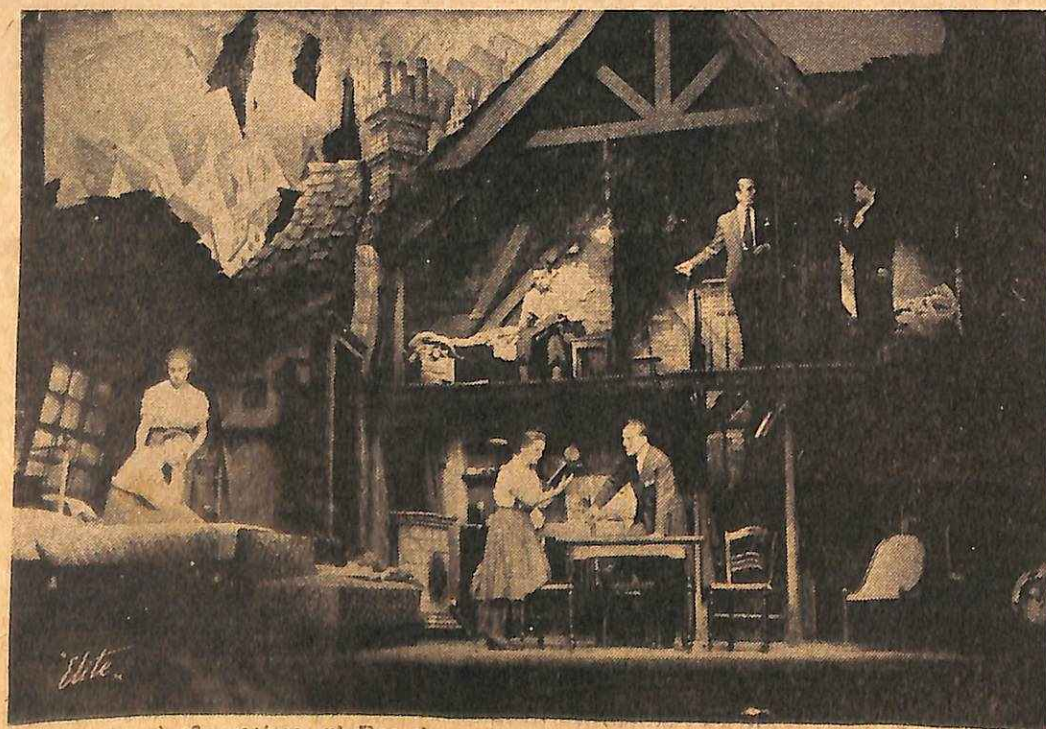
Αν συμβή να πάρω στο πιάτο μου λίγο χορταρικό και περισσότερες πατάτες, οί Βαν Ντάαν και ιδιαίτερα η Μυλαίδη τ'α φουρούν και δεν κρυώνει. Λέει πώς είμαι πολύ χαϊδεμένη.

— "Αντε, Άννα, λίγα χόρτα ακόμη.

— "Όχι, κυρία μου, λέω, οί πατάτες μου φτάνουν.

— Τ'α ωμά χορταρικά κάνουν καλό στην υγεία. Τ'α λέει και η μητέρα σου. Φάε λοιπόν λίγες ακόμη.

Κι' επιμένει ώσπου έπει-

Το εσωτερικό της σοφίτας, μ' όλες τις κρυμμένες οικογένειες. (Από την παράσταση του θεάτρου Κ. Μουσσόρη).

δίνει ό μπαμπάς, που εγκρίνει την άρνησή μου. Τότε η μυλαίδη ξεσπά και λέει:

— Να βλέπατε τί γινότανε στο σπίτι μας! Στο σπίτι μας, τουλάχιστον, ήξεραν ν' ανατρέφουνε παιδιά! Ανατροφή είναι αυτή; Η Άννα είναι τρομερά κακομαθημένη. Δεν θα τ'α επέτρεπα ποτέ αν η Άννα ήταν κόρη μου...

Αυτό είναι πάντα η αρχή και το τέλος των ιερειμιάδων της: "Αν η Άννα ήταν κόρη μου". Δόξα τω Θεώ, δεν είμαι.

Για να ξανάρθω σ' αυτό το θέμα της ανατροφής, σιωπή ακολουθήσε τα τελευταία λόγια της Μυλαίδης. "Επειτα, ό μπαμπάς απάντησε:

— Βρίσκω πώς η Άννα είναι πολύ καλά μαθημένη. Έμαθε μάλιστα να μην απαντάει σ' ατέλειωτα κηρύγματα σου. Όσον αφορά τα χορταρικά, η σχετική παρατήρηση είναι ιδιαίτερα άτοπη, όταν προέρχεται από σ'α.

Η Μυλαίδη είχε νικηθεί και μάλιστα συντριπτικά. Με τον όρο «άτοπη παρατήρηση», ό μπαμπάς έννοούσε τα ελάχιστα χορταρικά που είχε πάρει η ίδια. Η Μυλαίδη έχει την αξίωση να καλοπερνά κάπως γιατί υποφέρει από το στομάχι της. Λέει πώς θα πάθη διαταραχή αν τρώει πολλά χορταρικά πριν πέσει να κοιμηθεί.

Η Άννα Φράνκ χορεύει με τον πατέρα της τον πρώτο της χορό. (Κώστας Μουσουρής και Άννα Βαλάκου, από την παράσταση στην Αθήνα).

All men, except & in against itself, have should forgive all lives, have loveless lives, have have should pardon. A man is like that. It is wider, larger more human than a woman's

Ένα πανομοιότυπο από το χειρόγραφο της "Αννας Φράνκ.

Όπως και νάχη το πράμα, ός μ' αφήση ήσυχη κι' ός βουλώση το στόμα της. Είναι να ξεκαρδίζεται κανείς βλέποντάς την να αναφοκικινίζει με το παραμικρό. Έγώ δε κοκκινίζω. Αυτό την κάνει έξω φρενών, αλλά τ'α καταπίνει.

Δική σου
Άννα

Παρασκευή,

11 Οκτωβρίου 1942

"Αγαπητή Κίττυ,

Σήμερα, μόνο στενόχωρα νέα έχω να σου πω. Πολλοί από τους Έβραίους φίλους μας πιάστηκαν ένας ένας από τη Γκεσταπό, που δεν τους λυπάται βέβαια. Κάθε

άλλο. Μεταφέρονται μέσα σε αυτοκίνητα για ζωά στο Βέστερμπορκ, στο μεγάλο στρατόπεδο για τους Έβραίους, στη Ντρέντε. Το Βέστερμπορκ φαίνεται πώς είναι ένας εφιάλτης. Έκατοντάδες άνθρωποι είναι υποχρεωμένοι να πλέωνται σ' ένα δωμάτιο και αποχωρητήρια δεν υπάρχουν. Κοιμούνται ό ένας πάνω στον άλλο, ανάκατα, όπου βρή ό καθένας. Άντρες, γυναίκες και παιδιά κοιμούνται μαζί. Αδύνατο να δραπέτευση κανείς. Οί περισσότεροι διακρίνονται από το ευρισμένο κεφάλι τους και άλλοι από τα έθραϊκά χαρακτηριστικά τους.

Αφού αυτά γίνονται κιόλας στην "Ολλανδία, τί πρέπει να συμβαίνει στις μακρινές και βάρβαρες περιοχές, που το Βέστερμπορκ είναι μόνο ό προθάλαμος; Δεν αγνοούμε πώς οι άτυχοι αυτοί άνθρωποι θα έξοντωθούν. Το αγγλικό ραδιόφωνο μιλάει για θαλάμους αερίων. "Ισως να είναι αυτό το καλύτερο μέσο για να πεθάνει κανείς γρήγορα. Άρρωσταίνω μόνο που τ'α σκέπτομαι. Η Μίπ διηγείται όλες αυτές τις φρικαλεότητες, με τρόπο τόσο συναρπαστικό! Είναι ταράγμενη και η ίδια. Να ένα πρόσφατο παράδειγμα. Βρήκε μπροστά στην πόρτα της μια παράλυτη γριά Έβραία που περίμενε τη Γκεσταπό, που είχε πάει να φέρη ένα αυτοκίνητο για να την μεταφέρει. Η καύμενη ή γριά πέθαινε από φόβο κάτω από τους βομβαρδισμούς των αγγλικών αεροπλάνων κι' έτρεμε βλέποντας τις φωτεινές δέσμες των προβολέων να διασταυρώνονται στον ουρανό, σ'α βέλη. Η Μίπ δεν είχε το κουράγιο να την μπάση στο σπίτι της. Κανείς δεν θα διακινδύνευε τέτοιο πράμα. Οί Γερμανοί δεν κάνουν οικονομία σε τιμωρίες.

Και η Έλλη επίσης έπαθε συμφορά. Ό άρραβωνιανός της είναι αναγκασμένος να φύγη για τη Γερμανία. Η Έλλη φοβάται μην τυχόν οι αεροπόροι, που πετούν πάνω από τ'α σπίτια

Δική σου
Άννα

Πέμπτη, 29 Οκτωβρίου 1942

"Αγαπητή Κίττυ,

Ό μπαμπάς είναι άρρωστος και η κατάστασή του μ' ανησυχεί πολύ. Έχει έκζεμα και ύψηλο πυρετό. Θάλεγε κανείς πώς έχει ίλαρά. Φαντάσου να μη μπορούμε να φέρουμε τ'ο γιατρό! Η μαμά κάνει τ'α πάντα για να τον βοηθήση να ιδρώση. "Ισως να πέση ό πυρετός του.

(Ακολουθεί)

Το Παγκόσμιο Κύπελλο

Δεν έχω καμιά αμφιβολία πως παρακολούθησα με μεγάλο ενδιαφέρον τους αγώνες του Παγκοσμίου Κυπέλλου και πως μάθατε όλες τις λεπτομέρειες των από τις εφημερίδες. Όσα όμως κι' αν διαβάσει κανείς, δεν μπορεί ν' αντιληφθεί ακριβώς το θέαμα που παρουσίασαν οι ισχυρότερες ποδοσφαιρικές ομάδες του κόσμου, με τους 35 αγώνες τους.

Πολλές φορές, ιδιαίτερα στα ματς της Εθνικής Βραζιλίας, ήταν τέτοια η εντύπωση, που νομίζαμε πως βλέπαμε ένα άλλο σπορ, άσχετο με το φούτ-μπάλ. που έχουμε συνηθίσει να παρακολουθούμε στην Ελλάδα.

Πραγματικά, η βραζιλιανή ομάδα έκανε τέτοια εμφάνιση, που κατάρθωσε να πείση όλον τον κόσμο πως όχι μόνο ξέιζε απόλυτα το θρίαμβό της αλλά και πως παρόμοιο συγκρότημα δεν έχει ξαναπαρουσιασθεί στα γήπεδα. Ξέρετε πολύ καλά, πόσο σπάνιο φαινόμενο είναι αυτή η πλήρης ομοφωνία στο ποδόσφαιρο, σπορ όπου δεν υπάρχει χρονόμετρο ή μετροταινία αλλά η κρίση είναι έντελώς υποκειμενική.

Οι Βραζιλιάνοι λοιπόν κατώρθωσαν να συμβιβάσουν τ' ασυμβίβαστα. Δηλαδή παρέταξαν ένδεκα «άστερια» το ένα πιο λαμπρό απ' το άλλο, που ωστόσο συνεργάστηκαν με αρμονία και έπαιξαν να πραγματοποιήσουν ένα ιδανικό σε συνοχή και ομαδικότητα παίγνι. Ήταν αλήθεια ένα συγκρότημα χωρίς κανένα κενό και ταυτόχρονα, με στελέχη, που πολύ δύσκολα θα μπορούσαν να παρουσιάσουν όλες οι ευρωπαϊκές ομάδες μαζί.

Αν και αποτελεί αδικία για τους άλλους, ωστόσο δεν μπορούμε να μην ξεχωρίσουμε τέσσερες από τους νικητές του Παγκοσμίου Κυπέλλου. Τον άριστερό υπάκ Νιλτον

Σάντος, που ούτε μία φορά δεν άφησε να του ξεφύγει αντίπαλός του κυνηγός, τον έξω δεξιά Γκαρρίντα, έναν παίκτη που έφευγε σαν άστραπη και είχε μιαν ασύλληπτη ντρίμπλ, τον μέσα-δεξιά Ντίντι με τις φανταστικές σε ακρίβεια πάσες του και τον δεκαεπταετή μέσα-άριστερά Πέλε, που μπορούσε να παίξει την μπάλα στα πόδια του, όπως ένας ταχυδακτυλουργός ένα μικρό τόπι στα χέρια του!

Προσθέστε σ' όλα αυτά τα φυσικά και τεχνικά προσόντα, μιαν άκλόνητη αποφασιστικότητα για την νίκη και ένα «καθαρό» παίγνι, χωρίς τροχούτητα, διαμαρτυρίες κλπ., για να καταλάβετε πως η Εθνική Βραζιλίας ήταν ένα τέλειο σε όλα ποδοσφαιρικό συγκρότημα.

Η απόδοση της βραζιλιανής ομάδας παίρνει ακόμα μεγαλύτερη αξία από το γεγονός ότι οι άλλες αμερικανικές ένδεκάδες έσημειωσαν τρομερή πτώση. Η διάσημη Αργεντινή «χάθηκε» κυριολεκτικά. Η Παραγουάη παρουσίασε καλή επίθεση αλλά πολύ αδύνατη άμυνα ενώ το Μεξικό ούτε το ένα ούτε το άλλο.

Έτσι, μετά τη Βραζιλία, τις επόμενες τιμητικές θέσεις πήραν ευρωπαϊκές ομάδες και συγκεκριμένα η Σουηδία, η Γαλλία και η Γερμανία. Το γεγονός αυτό αποτελεί μιαν «παρηγοριά» για το ποδόσφαιρο της ηπείρου μας. Αλλά όταν συγκριθεί με το βραζιλιανό, ύστερεί κατά δύο κλάσεις τουλάχιστον.

Με την εμφάνισή και απόδοση των Εθνικών ομάδων των ευρωπαϊκών κρατών θ' ασχοληθούμε με συντομία στο επόμενο φύλλο μας.

ΗΛ. Γ. ΣΠΟΡΙΔΗΣ

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩ

ΡΙΟ ΙΑΝΕΙΡΟ.— Όταν για πρώτη φορά, δημοσιεύθηκε η είδηση ότι η βραζι-

λιανή κυβέρνηση θα παραχωρήσει δωρεάν κατοικίες στους θοισμβευτές του Παγκοσμίου Κυπέλλου, όλοι νόμισαν πως επρόκειτο για υπερβολή. Κι' όμως, ήταν πραγματικότητα...

Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας της Βραζιλίας κ. Κουμπίτσικ υπέγραψε τα συμβόλαια για την αγορά 25 σπιτιών, που θα τα προσέφερε δωρο στα μέλη της Εθνικής ποδοσφαιρικής ομάδας!

Καιρός ήταν, γιατί ο Ντίντι και οι συνάδελφοί του δεν είχαν πιά χώρο να βάλλουν τα δώρα με τα όποια τους γέμισαν οι φίλαθλοι...

ΣΑΝ ΦΡΑΝΤΣΙΣΚΟ.— Ο Αμερικανός σπρίντερ Τζίμμι Γκόλντμπεϊντ υπήρξε ένας απ' τους καλύτερους και πιο δημοφιλείς, μετά τον πόλεμο, αθλητές των Ην. Πολιτειών. Τώρα όμως που άφησε το στίβο, έχασε αμέσως τη δημοτικότητα του, εξ αιτίας του επαγγέλματος που διάλεξε. Έγινε φοροεισπράκτορας!

ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ.— Σπάνιο είναι το φαινόμενο, να παρουσιάζονται στην ίδια αθλητική διοργάνωση πατέρας και γιός. Αυτό όμως συνέβη στους προσφάτους αγώνες του ολυμπιακού πρωταθλήματος ελληνο-ρωμαϊκής πάλης. Ο πατέρας Νέμεν και ο γιός του Ξεεδικήσαν τον τίτλο του πρωταθλητού, με την διαφορά όμως, πως δεν ήταν αντίπαλοι. Ο πρώτος ανήκει στην κατηγορία ελαφρών βαρών ενώ ο δεύτερος είναι βαρέων βαρών.

ΠΑΡΙΣΙ.— Ο ποδηλατικός Γύρος της Γαλλίας συνεχίζεται, με ολοένα αυξανόμενα ενδιαφέρον. Πριν απ' το «ετάπ» Μπορντώ—Ντάκ, ο νεαρός Γάλλος ποδηλάτης Νοέλ Φορέ είχε τηλεγραφήσει στην μητέρα του, που μένει σε μιαν άλλη πόλη:

«Απόψε ν' ακούσεις απ' το ραδιόφωνο την αναμετάδοση της κούρσας. Θα κερδίσω αυτό το «ετάπ» και θα στο κάνω δώρο». Μ' όλη τη φιλότιμη όμως προσπάθειά του, ο Φορέ έχασε πάνω στην γραμμή του τέλους από τον Μπονδέν και το ίδιο βράδυ τηλεγράφησε στην μητέρα του:

«Με συγχωρή, μαμά».

ΠΑΡΙΣΙ.— Όταν γινόταν η εκκίνηση του ίδιου «ετάπ» για τον ποδηλατικό γύρο της Γαλλίας, συνέβη το εξής επεισόδιο:

Οι Βέλγοι ποδηλάτες, που είχαν κοιμηθεί το προηγούμενο βράδυ σε άλλο ξενοδοχείο απ' τους υπολοίπους, ξεκίνησαν το πρωί για να πάνε στην αφετηρία αλλά χάθηκαν μέσα στα σκακκία του Μπορντώ και περιπλανήθηκαν για αρκετή ώρα. Όταν τέλος έφθασαν στην αφετηρία είχαν ήδη διατρέξει περίπου 15 χιλιόμετρα και, φυσικά, δεν ήταν ξεκούραστοι όπως οι άλλοι. Είναι περιττό ν' αναφέρουμε ότι κανείς Βέλγος δεν διεκρίθη στο «ετάπ» αυτό...

Μυθιστόρημα του Ρ. Α. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

8ο

Μα την πίστη μου, αν έρθη κανείς και σε χτυπήσει με το κοντάρι του, φωνάζοντας πως είν' αδύνατος, εσύ θα πρέπη να τον αφήσεις να σου τρυπήσει το κορμί! Χαζομάρες!

— Μα εσύ δε με χτύπησες, είπε ο Μάτσαμ.

— Άς είναι, συνέχισε ο Ντίκ, ως είναι. Θα σε μάθω εγώ. Μου φαίνεται πως είσαι κακοαναθρεμμένος. Κι' ως-τόσο έχεις χάρες. Δεν μπορώ να ξεχάσω, πως μου έσωσες τη ζωή στο ποτάμι. Το είχα ξεχάσει και φέρθηκα δμοια αχάριστος μ' εμένα. Άς αφήσουμε λοιπόν τα λόγια, αν θέλουμε να φτάσουμε απόψε στο μοναστήρι.

Άλλ' ο Μάτσαμ δε συχώρεσε τίποτα κι' ως ξαναβρήκε ο Ντίκ όλη την καλή του διάθεση. Η δίαινη συμπεριφορά του, η θύμηση του πρασινοσκούφι που σκότωσε και πάνω απ' όλα το δράμα της ζωής που κρατούσε ύψωμένη για να χτυπήσει, δεν ήτανε πράματα, που εύκολα μπορούσαν να ξεχαστούν.

— Σ' ευχαριστώ, για τον τύπο, Μάστερ Σέλτον, απάντησε μ' αξιοπρέπεια. Μα θαρρώ, πως από δω και πέρα θ' θ' αναζητήσω μονάχος μου το δρόμο. Το δάσος είναι αρκετά μεγάλο, για να μπορέσουμε να προχωρήσουμε ξεχωριστά. Σου χρωστάω ένα δείπνο κι' ένα μάθημα. Στο καλό!

— Όχι, φώναξε ο Ντίκ. Άφου μου μιλάς έτσι, άει στον κόρακα!

Γυρίσανε κι' οι δυο το κεφάλι τους από την άλλη μεριά, και πήραν το δρόμο, χωρίς να συλλογιστούνε κατά που πάνε, παρα μονάχα τον καυγά τους. Μ' άφου έκανε δέκα βήματα, ο Μάτσαμ έτρεξε πίσω από το Ντίκ, λέγοντας:

— Δεν είναι σωστό να χωριστούμε έτσι γρήγορα, Ντίκ. Να το χέρι μου και η καρδιά μου μαζί σου. Σ' ευχαριστώ όχι για τον τύπο, παρά με όλη μου την καρδιά για όλα όσα έκανες να με βοηθήσεις. Στο καλό!

— Καλά, φίλε, είπε ο Ντίκ, σφίγγοντας το απλωμένο χέρι. Καλή σπράτα! Μα πολύ φοβάμαι μην έμπεης σε μπελά, γιατί είσαι καυγατζής.

Χωριστήκανε, λοιπόν, για δεύτερη φορά. Μα τώρα ήρθε η σειρά του Ντίκ να τρέξ πίσω απ' το Μάτσαμ.

— Νά, είπε. Πάρε το τόξο μου. Δεν κάνει να είσαι άοπλος.

— Τόξο; αποκρίθηκε ο Μάτσαμ. Όχι, παλληκάρι. Μήτε τη δύναμη να σκύβω έχω, μήτε την ικανότητα να σημαδεύω μ' αυτό. Δε με βοηθάει σε τίποτα. Όμως, σ' ευχαριστώ.

Είχε τώρα νυχτώσει. Κάτω από το δέντρο δεν μπορούσε να ξεχωρίσει ο ένας του άλλου το πρόσωπο.

— Θα έρθω λίγο μαζί σου, είπε ο Ντίκ. Η νύχτα είναι μαύρη. Δε μου βαστά η καρδιά να σ' αφήσω μονάχο. Άλλιώς θα χαθής.

Δίχως άλλα λόγια, άρχισε να προχωρή κι' ο άλλος τον άκολουθε. Η μαυρίλα όλο μεγάλωνε. Μονάχα που και πού, στα ξέφωτα, βλέπανε τον ουρανό με τ' αστεράκια. Πέρα, ο θόρυβος από την άτακτη φυγή του στρατού του Λανκάστερ, εξακολουθούσε ν' ακούεται άχνά. Άλλα με κάθε τους βήμα τον άφήνανε μακρύτερα.

Όστερ' από μισής ώρας σιωπηλή πορεία, ένα φαρδύ μονοπάτι τους έβγαλε σ' ένα ξέφωτο γεμάτο ρείκια, που λαμποκοπούσανε στην άστροφεγγιά. Εκεί σταματήσαν κι' αντικρουστήκανε.

— Είσαι κουρασμένος; ρώτησε ο Ντίκ.

— Του θανάτ, απάντησε ο Τζών. Άκούω ένα ποταμάκι. Πάμε να πιούμε λίγο νερό. Θα μάς ανακουφίσει.

Κατεβήκανε σ' ένα μικρό λαγκάδι και δρθηκαν στο βάθος ένα τραγουδιστό ποταμάκι, που κυλούσε ανάμεσα στις ιτιές. Γονατίσανε μαζί στον ήχο κι' ήπιαν όσπου ξεδιψάσανε.

— Ντίκ, είπε ο Μάτσαμ, δεν άντέχω πιά. Δεν έχω άλλη δύναμη.

— Είδα μιαν λακκούβα, την ώρα που κατηφορίζαμε, είπε ο Ντίκ. Άς ξαπλώσουμε κει να κοιμηθούμε.

— Με όλη μου την καρδιά! φώναξε ο Μάτσαμ.

Η λακκούβα ήτανε στρωμένη με στεγνή άμμο. Στη μιαν μεριά της, μιαν βατομουριά φυτρωμένη ψηλότερα, έριχνε χαμηλά τα προστατευτικά κλαδιά της. Εκεί μέσα ξαπλωθήκανε τα δυο παιδιά, κοντά το ένα σ' άλλο για να ζεσταίνονται, λησμονώντας τα μαλ'ωμάτά τους. Ο ύπνος δεν άργησε να τα σκεπάσει σαν σύννεφο κι' αναπαυ-

τήκαν ειρηνικά, στη δροσιά και στην άστροφεγγιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΥΚΛΑ

Ξυπνήσανε την γκριζωπή αύγή. Τα πουλιά δεν τραγουδούσαν ακόμα με την καρδιά τους, μόνο τιτίβιζαν εδώ κι' εκεί, στα δάση. Ο ήλιος άργούσε ακόμα να βγει. Μονάχα πέρα στην άνατολή ο όρίζοντας είχε άρχισει να βάφεται άχνά. Ξαφνικά, ήχος από σήμαντρο έφτασε σ' αυτιά των παιδιών.

— Σήμαντρο! είπε ο Ντίκ άνακαθίζοντας. Λες να δρισκόμαστε τόσο κοντά στο Χόλλυγουντ;

Μα και πάλι το σήμαντρο άκούστηκε πιο σιμά. Κι' όλο πλησίαζε κι' όλο γέμιζε κάθε τόσο, με το σπασμένο του ήχο, την πρωινή σιγαλιά.

— Τί νάναι; είπε ο Ντίκ.

— Κάποιος περπατάει και το σήμαντρο χτυπά καθώς πηγαίνει.

— Χμ. Δίκιο έχεις. Μα ποιος να είναι τάχατες; Μη σου φανή παράξενο. Δε μου άρσκει καθόλου αυτός ο ήχος.

— Νάι, Ντίκ. Θαρρείς πως μηνά κάτι θλιβερό, κάτι πένιμο...

— Σά να φοβάται αυτός που το κρατά για τη ζωή του, είπε ο Ντίκ. Σά να έχω καμιά διαστική δουλειά.

Περιμένανε κάμποσο, καθισμένοι στην προστατευτική λακκούβα, καθώς το σήμαντρο ζύγωνε όλοένα. Και τότε πρόβαλε μέσ' από τα δέντρα μιαν άσπρη μορφή. Στάθηκε λίγο, σά να κοιτούσε δεξιά, ζερβά. Κατόπι προχώρησε σκύβοντας κι' άρχισε να πλησιάζει στη λακκούβα. Σε κάθε βήμα, χτυπούσε το σήμαντρο.

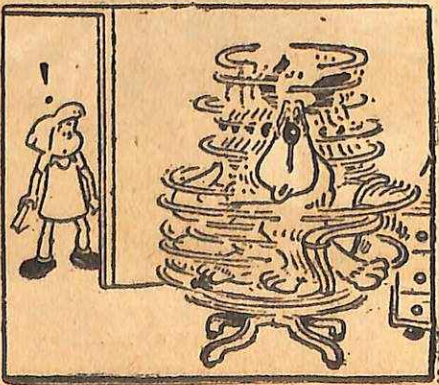
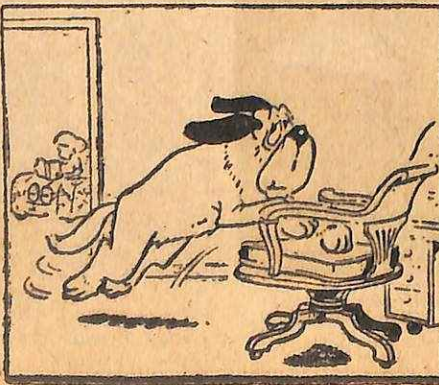
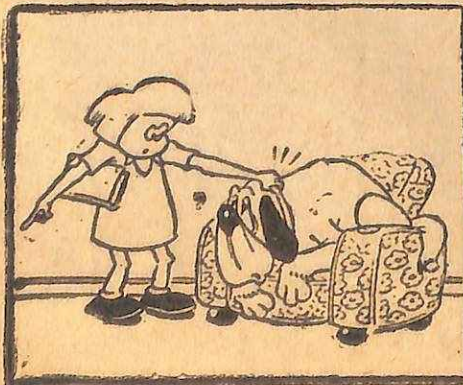
Πρόσωπο ή μορφή δεν είχε. Μιαν άσπρη κουκούλα, δίχως να έχη καν τρύπες για τα μάτια, της σκέπαζε το κεφάλι. Κι' έμοιαζε σάμπως να εύρισκε ψηλαφητά το δρόμο, χτυπώντας μ' ένα μπασιτούνι, το έδαφος. Φόβος έπιασε τα παιδιά, παγερός σαν το θάνατο.

— Λεπρός! είπε βραχνά ο Ντίκ.

— Το άγγιγμά του είναι θάνατος, είπε ο Μάτσαμ, να φύγουμε.

— Όχι δά, είπε ο Ντίκ. Δε βλέπεις; Είναι τυφλός. Άς μείνουμε καλύτερα άσάλευτοι. Ο άνεμος φυσά κοντά το μονοπάτι. Έτσι ο λεπρός θα περάσει δίχως να μάς δει. Τον καυμένο! Μάλλον να τον λυπηθούμε πρέπει!

— Θα ταν λυπηθώ, άφου περάσει

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

5 ΔΕΥΤΕΡΑ ΔΙΑΔΕΙΜΜΑ

ΕΧΕΤΕ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΙΚΟΤΗΤΑ:

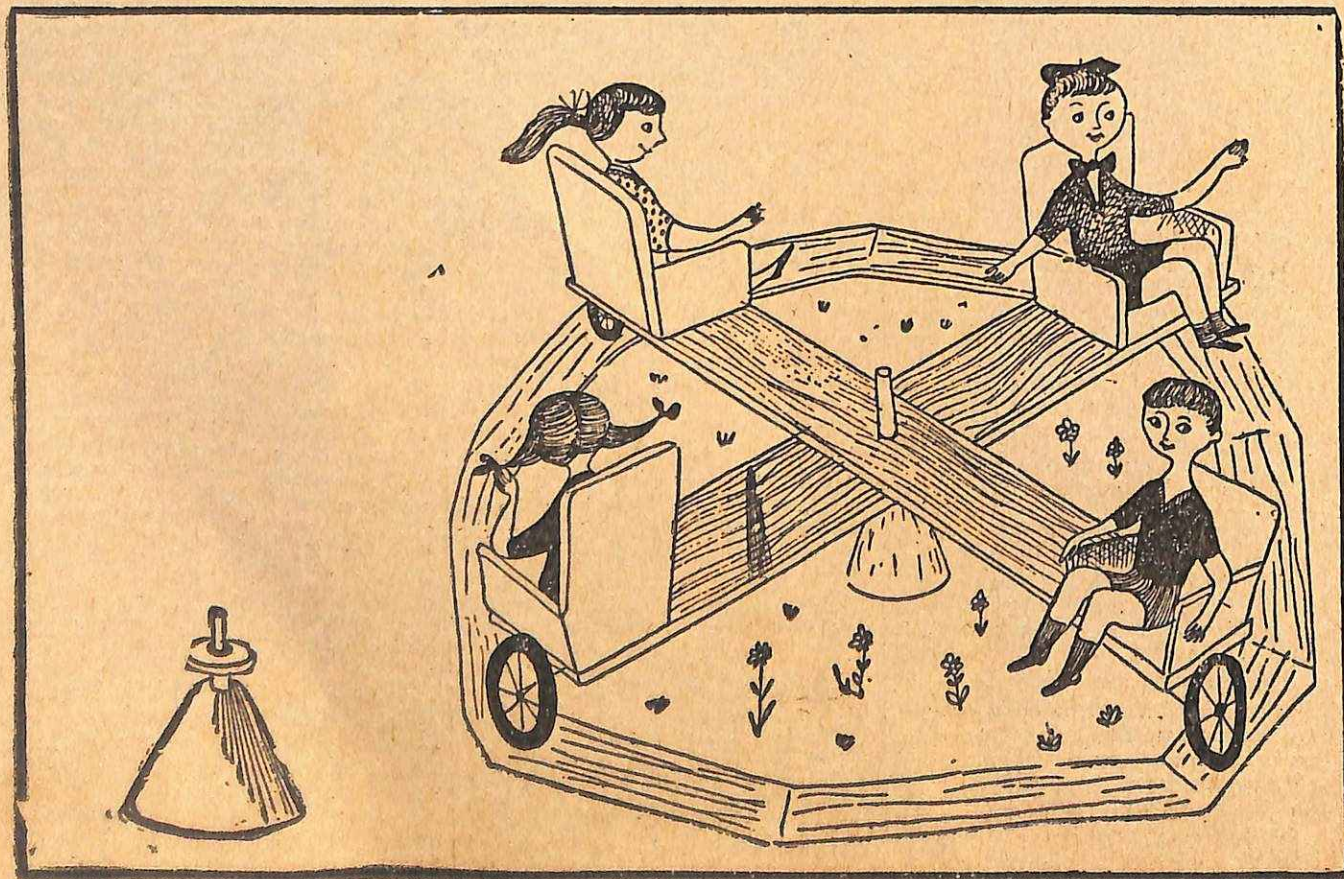
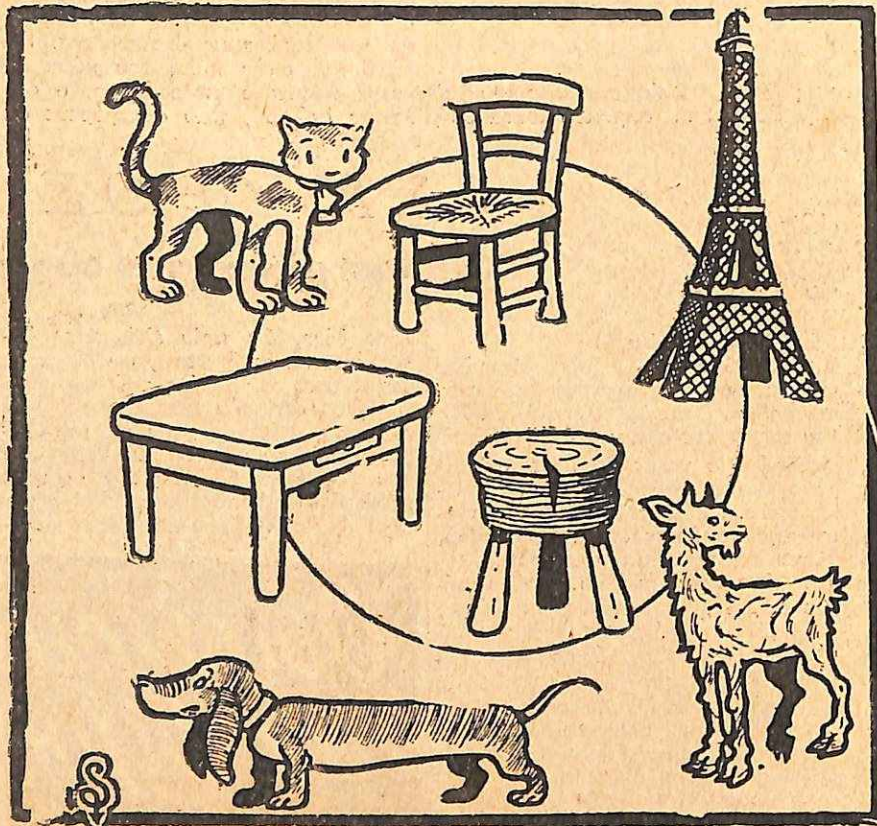
Τὴ βλέπετε καλὰ αὐτὴ τὴν εἰκόνα;
Ἐχει 7 ἀντικείμενα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ
ἓνα δὲν ἔχει καμμία θέση ἐκεῖ πού βρί-
σκεται. Ποῖο εἶναι αὐτό;
ἔσφιν, σοὶ δολερῶς Ο, :ισον

Ο ΜΥΛΟΣ

Μπορεῖτε πολὺ εὐκόλως νὰ
φτιάξετε, στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ
σας, ἓνα μύλο. Θὰ διασκεδάσετε
μὴ χαρὰ, μετὰ τὴν παρέα σας.

Μπήγετε βαθιὰ στὸ χῶμα ἕ-
να γερὸ ξύλο καὶ τὸ σκεπάσετε,
νὰ στερεωθῇ, μετὰ γύψο ἢ μετὰ τσι-
μέντο. Ἐχετε προμηθευθῇ ἓνα
ρουλεμάν μετὰ μπῆλινες. Τὸ στερε-
ώνετε καλὰ πάνω στὸ ξύλο καὶ
ἀπὸ πάνω στερεώνετε δύο σανί-
δες σταυρωτῶς.

Κάθε σανίδα εἶναι ἐφοδιασμέ-
νη στὴν ἄκρῃ μετὰ μὴ ρόδα, πού
θα γυρίσῃ περνώντας πάνω ἀπὸ
πλακάκια ἢ ἀπὸ ἴσιες σανίδες,
τοποθετημένες κανονικὰ, σὰ διά-
δρομος. Στὴν ἄκρῃ, μπορεῖτε
νὰ βάλετε γιὰ τὸ καθίσμα μα-
ξιλαράκια ἢ ἓνα χαρτονένιο κου-
τί, διαρρυθμισμένο σὲ σχῆμα
πολυθρόνας.

Χαρούμενη κατασκήνωση

ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ, κατα-
σκηνώνεις, κατασκηνών-
νεις... Δὲν ἔχει μεγαλύτερη
χαρὰ γιὰ τὰ παιδιὰ κ' αὐτὸ
δὲ χρειάζεται νὰ σὰς τὸ πῆ
ἢ Κυρὰ Διάπλαση.

Ὡστόσο, τούτῃ ἡ χαρὰ,
μετὰ τὴ ζωὴ μέσα στὴ φύση,
μπορεῖ νὰ γίνῃ μεγαλύτερη,
ὰν ἐσεῖς τὰ Διαπλαστούλα
πάρτετε τὴν πρωτοβουλία μέ-
σα στὸν κύκλο σας, γιὰ...
ἐξορμήσεις!

Βέβαια, ἐννοοῦμε νὰ ἐ-
ξορμήσετε γιὰ χαρούμενες
ασχολίες. Εἶναι ἀφάνταστο,
μετὰ πόσο πολλὰ πράγματα
μπορεῖτε νὰ γεμίσετε τὴ μέ-
ρα σας στὴν ἐξοχὴ. Καὶ πό-
σο πολλὲς χαρὲς μπορεῖτε
νὰ δώσετε στοὺς γονεῖς σας,
στοὺς φίλους σας, στοὺς ὁ-
μαδάρχες σας. Λοιπὸν α)
Νὰ κάνετε συλλογὲς, ἀνάλο-
γα μετὰ τὸ φυσικὸ περιβάλλον.

Κοχύλια: Γιὰ νὰ τὰ
περνάτε σὲ κλωστὲς νὰ τὰ
φτιάχνετε στολίδια, περιδέ-
ρα, δαχτυλίδια ἢ βραχιό-
λια. Ἡ νὰ τὰ φυλάξετε, γιὰ
νὰ φτιάξετε μ' αὐτὰ στὴν ἐ-
πιστροφή σας, χρησιμοποι-
ώντας γύψο ἢ τσιμέντο, ὡ-
ραῖα ἀντικείμενα, ὅπως βά-
σεις γιὰ ἀνθοδοχεῖα, πιάτα
κλπ.

Φτερά: γιὰ νὰ τὰ φτιά-
χνετε διαδήματα γιὰ τὰ μι-
κρά σας ἀδελφάκια ἢ ξαδελ-
φάκια. Εὐκόλος τρόπος εἶ-
ναι νὰ πάρτετε μὴ λουρίδα
πανί, νὰ τὴ διπλώσετε στὰ
δύο καὶ νὰ ράψετε στὴν ἀ-
νοιχτὴ πλευρὰ τὰ φτερά.

Φύλλα: Κόβετε ἀπὸ
διάφορα δέντρα φύλλα καὶ
τὰ ξεραίνετε ἀνάμεσα στὰ
φύλλα τοῦ βιβλίου σας.

Πεταλούδες: Μπο-
ρεῖ νὰ κάνετε μὴ ἐνδιαφέ-

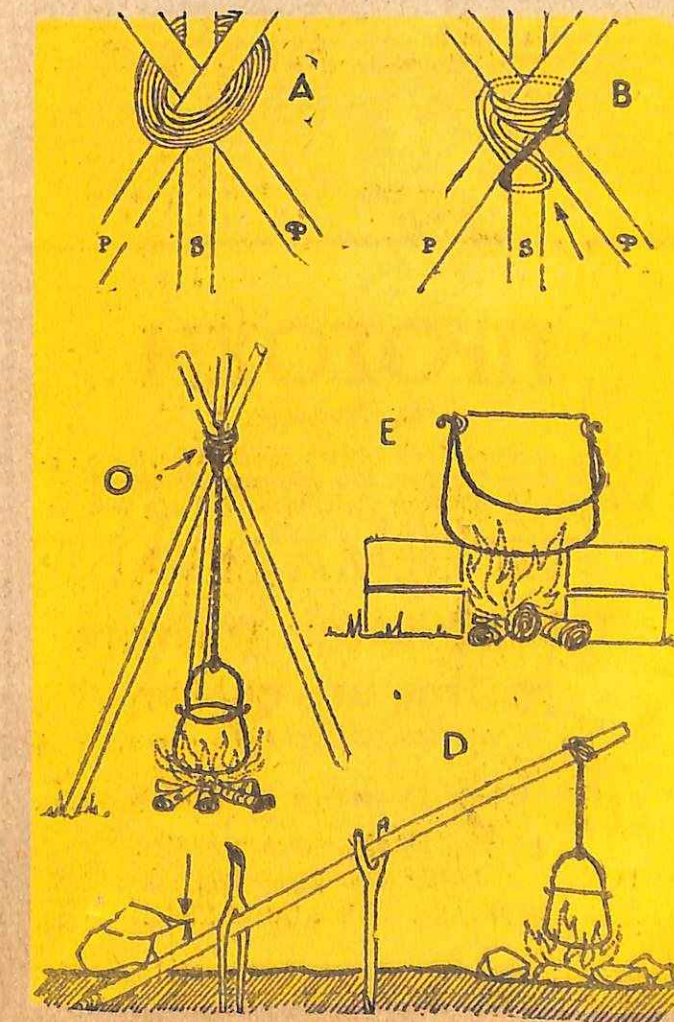
ρουσα συλλογὴ.

Κουκουνάρες: Μπο-
ροῦν νὰ σὰς χρησιμέψουν
βάση γιὰ χίλια δυὸ παιχνί-
δια. Ἄν τίς φυλάξετε, μπο-

ρεῖτε νὰ φτιάξετε νόστιμα
ἀντικείμενα τὸ χειμῶνα, γιὰ
τὸ Δέντρο σας.

6) Ν' ἀσχοληθῇτε:

Μετὰ τὴ ζωγραφικὴ:

Ἐνα κουτὶ χρωματιστὰ κρα-
γιόνια, ἓνα μολύβι Νο 1, ἓ-
να τετράδιο ἱχνογραφίας
φτάνουν γιὰ νὰ ζωγραφίσετε
αὐτὰ πού βλέπετε: τὰ το-
πία, τοὺς ἀνθρώπους, κλπ.

Μετὰ τὴ μαγειρικὴ:
Τρεῖς τρόποι πρόχειροι καὶ
λαμπροὶ σὲ ἀποτέλεσμα εἶ-
ναι οἱ ἑξῆς:

1) Τὸ τρίποδο, σχ. Α, Β
καὶ Ο. Παίρνετε τρία κοντά-
ρια μετὰ ἴσες διαστάσεις τὰ
Ρ. Σ. Φ. Περνάτε κοντὰ στὴ
κορυφὴ τοὺς ἑξῆ, ἑπτὰ γύ-
ρους σκοινί, ὅπως δείχνει τὸ
Α. Σφίγγετε τὸ σκοινί, ὅπως
δείχνει τὸ Β, περνώντας τα
μὴ ἓνα ἄλλο. Ἐπὶ τὸ ἑξῆς
κοντάρι καὶ μὴ ἓνα ἄλλο ἀπὸ
τ' ἄλλα δυὸ μαζί, στὸ ση-
μεῖο πού θα τὰ σφίξετε. Στὰ
ρεῶντες γερά τὸ τρίποδο
σκάδοντας στὸ χῶμα. Τὰ
κοντάρια πρέπει ν' ἀπέχουν
κάπου 80 ἐκατοστόμετρα τὸ
ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἀφοῦ τε-
λειώσῃ τὸ στήσιμο, δένετε
ἓνα σκοινί ἢ μὴ αλυσίδα ἢ
ἓνα χοντρὸ σύρμα στὸ ση-
μεῖο πού εἶναι ἐνωμένο ψηλὰ
τὸ τρίποδο καὶ γιὰ νὰ κρε-
μάσετε τὴ χύτρα, 20—25
ἐκατ. ἀπὸ τὸ ἑδαφος.

2) Τὸ τζάκι (σχ. Ε).
Πολὺ εὐκόλο. Διαλέγετε κα-
λὴ πέτρα ἢ καλὰ τοῦβλο,
τὰ τοποθετεῖτε ἑστὶ, πού νὰ
μείνῃ ἀνάμεσα τοὺς θέσει
γιὰ τὴ φωτιὰ καὶ νὰ κάθεται
καλὰ ἡ χύτρα.

3) Τὸ κοντάρι. Κόβετε
τε κλαδιὰ διχαλωτὰ καὶ τὰ
μπήγετε ὀρθὰ, βαθειὰ στὴ
γῆ, ὅπως δείχνει τὸ σχ. Δ.
Περνάτε ἓνα ξύλο ἀπὸ τὴς
διχάλες, ὅπως στὸ σχῆμα.
μὴ ἓνα ἄλλο ἀπὸ τὴ μὴ
διχάλα καὶ μὴ ἓνα ἄλλο ἀπὸ
τὴν ἄλλη διχάλα.

Σελίς συνεργασίας

ΘΕΛΩ ΝΑ ΙΔΩ...

Θέλω να ιδώ τον ήλιο πάλι, ολόλαμπρο, τους κόσμους να φωτίξη και τα σύμ-

παντα. Θέλω να ιδώ αγγούλες ροδοστολιστές, γιομάτα φώς και μάγια, βασιλέματα, δροσάτα μεσημέρια, νύχτες ξαστερές.

Τό χέρσο χώμα θέλω ν' αντρεϊευτή ξανά να βγάλη φυτό το σπειράκι το σταρό (σπειρο-)

για να φουντώση το ροδάκι και τ' άγρι- (όχορτο).

Θέλω ν' άνθισή πάλι τ' άγριολούλουδο να εύωδιάζουν, λόγγοι, κάμποι, σύμ- (παντα).

Θέλω να ιδώ γερόντους να τσουγκρίζουν τις κόυφες με τους νιούς ως τα χαρά- (ματα).

Θέλω ν' άκούω τα πουλιά να τιτιβίζουν. Να νιώθω τη μεγαλοσύνη του Θεού, του Άρχηγού του Κόσμου και του Πλα- (στουργού).

ΑΝΑΔΡΟΜΑΡΗΣ

ΒΡΑΔΥΑ ΟΝΕΙΡΩΝ

Φτερουγίζουν κι' άποψε τα φτωγά όνειρά μου, οί κρυφές μου έλπίδες κι' οί παλμοί της καρδιάς μου.

Άπ' της αύρας τό χάδι μέσ στα άνθη μπλεχτήκαν. Προσπεράσαν τα φύλλα κι' άπ' τα κλώνι' άρπαχτήκαν.

Φύγαν σάν όπτασίες άπ' τα δύο μου τα χέρια και γοργά άνεβήκαν στ' άσπμένα τ' άστέρια.

Στου πελάγου τα πλάτια άρμενίσαν οί άρες, σε γαλάζια λιμάνια και σε άγνωστες χώρες.

Μέσ στου φλοίσβου τις νότες λικνιστήκαν με χάρη, καθώς φωτίξ' άποψε τό χλωμό τό φεγγάρι.

Και χτυπούσ' ή καρδιά μου στο γλυκό τό μεθύσι, πριν χαθούνε τ' άστέρια κι' άχνα τό όνειρο σήση.

Τώρα χάθηκαν τ' άστρα σβήστηκε τό φεγγάρι κι' ή γαλήνη της νύχτας τά όνειρά μου έχει πάρει.

Χ. ΚΑΛΤΣΟΥΝΗΣ

ΒΡΑΔΥ

Φεγγαράκι άπ' τό βουν' χρυσαφένιο βγαίνει, και ψηλά στον ούρανό σιγά-σιγά άνεβαίνει.

Μεσ' στον κήπο, στην αύλα' φώς λευκό σκορπίζει, και τα λουλούδια φιλεί, και τ' άποκοιμίζει.

Μεσ' στην ήσυχη φωλιά που κοιμάται, μπαίνει και χαιδεύει τα πουλιά, και σιγά διαβαίνει.

Υστερα του φεγγαριού τ' άγρυπνο τό μάτι φέγγει πάνω στο παιδιού τό λευκό κρεβάτι.

Τό παιδάκι τ' αγαπά τό χρυσό φεγγάρι, κι' έστειλε όνειρα γλυκά τ' άσπρο μαξιλάρι.

ΛΕΥΚΗ ΑΡΚΟΥΔΙΤΣΑ

«ΣΑΤΥΡΑ»

... Κι' αρχίζουμε παιδις — χωρίς βαριά καρδιά — κι' εμείς την σάτυρά μας άπ' την ΑΚΑΤΑΝΟΗΤΗ

της στήλης την άνόητη, που πρήζει την καρδιά μας!

Τό ΠΟΥΠΟΥΛΟ κι' ό ΥΠΕΡΟΣ — τό ταιριαστό ζευγάρι, πού 'ναι παιδιά εύαίσθητα της στήλης τό καμάρι — κι' ό ΝΤΑΝΙΕΛ ΜΠΟΥΝ, άνώριμος μπτεμπές κανονικός — με τις άποκαλύψεις του άήρ... κοπανιστός — μας έχουν στείλει όλους μας εις τό νοσοκομείο, από τα καλαμπούρια τους κι' από τό καθ' άστέιο

Κι' ό Ροβινώνας, πώ πώ πώ! μας τάραξε παιδιά μου! Στην κάθε άγγελία του ... παγώνουν τα αίματά μου! Άν πής και γιά τ' Ανάδρυτα, παγώσε τό μελάνι άπ' τις πολλές κρυάδες τους! Μά τόχουν παρακάνει...

Ποιός άλλος έχει τη σειρά; Μά ό Τζάκυ μας ό κρύος! Τό λογογράφο παριστά. Μά δεν είναι άστέιος; Πώ πώ! Για δες! Ξεχάσαμε τον φίλο Κροταλία, πού θέλει... άλατοπίπερο ή κάθε του άγγελία! Μά να και τό παγόδουνο! Ποιός; Μά ό Καρατάσος, πού 'ναι στ' άστεια ανάλατος και στις κρυάδες έσσος.

Μά τώρα πιά κουράστηκε ή πέννα μου να γράφη! Τελείωσα. Σάς τάψαλλα καθέννας γιά να μάθη να πάψη τις κρυάδες του τ' ανάλατα τ' άστεια και να σοβαρευτεί. Γιατί πολλοί πηγαίνουν εις τό νοσοκομείο από τη στήλη αυτή.

ΟΡΘΑΓΟΡΙΔΗΣ

ΟΤΑΝ ΠΕΦΤΗ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Όταν πέφτη τό σκοτάδι όλα γύρω στο στεγνό τό φώς της μέρας γαληνεύουν σιγανά τα κλωνορακία άργοσαλεύουν απαλαινουν τα χρώματα και σβήνουν

Παγωνιά γλυκεία σκορπίζεται στην πλάση σκοτεινές μορφές στα δέντρα τριγυρίζουν τ' άστρα αρχίζουν δειλά να λαμπυρίζουν μυστική όλούβε απλώνεται γαλήνη.

ΘΡΥΛΟΣ

Η ΧΕΛΙΔΩΝΟΦΩΛΙΑ

Ήταν πρωί. Ό ήλιος έλαμπε χρυσοκίτρι- νος, στο γαλάζιο φόντο τ' ούρανού. Ή πλά- ση πανηγύριζε. Γλυκόλαλα άνθονια έψαλλαν ύ- μνους στο Δημιουργό πετώντας από κλαρί σε κλαρί, ενώ τα λουλούδια του κήπου μεν σκροπούσαν εύωδίες. Μια πεταλούδα ήβρε και κάθισε στο φύλλο μιας τριανταφυλλιάς. Ση- ιώθηκα και με άδούρβες κινήσεις προσπάθη- να να την πλησιάσω, μα εκείνη σάν να κα- τάλαβε τό σκοπό μου έφυγε από την τριαντα- φυλλιά κι' άρχισε πάλι τό τρελό πέταγμα της. Πείσμως και την κυνήγησα. Μπροστά ή πεταλούδα και πίσω εγώ, περσάσαμε τον κήπο, όταν σε μια γωνία, είδα μαζεμένα τα άδελφια μου κι' άλλα παιδιά της γειτονιάς. Άφησα την πεταλούδα και πλησίασα.

— Κοίτα! κοίτα! μα δεν είναι ύπερόχο; Δυό χελιδόνια χτίζουν την φωλιά τους στον κήπο μας! μου φώναξε ή Μαίρη.

— Ά! τί ώραία! της απάντησα κτυπών- τας με χαρά τα χέρια μου, και κοιτάζοντας προς τα πάνω όπου στη διχάλα μιας πορ- τοκαλιάς δυό σπαθάτα σχηματίζοντας τακτοποι- ούσαν μερικά κλαδάκια, σχηματίζοντας μια μικροσκοπική φωλιά. Ήταν άποροφημένα από τη δουλειά τους και δε μας έπρόσεχαν. Μετά από λίγη ώρα, ή φωλιά ήταν έτοιμη. Τα δυό χελιδόνια έγκαταστάθηκαν. Φύγαμε με θέλοντας να τους χαλάσουμε την ήσυχία. Ήταν τόσο κουρασμένα!... Την άλλη μέρα είμαστε όλοι κάτω από τη μικρή πορτοκα- λιά πού όρθωνόταν περήφανη σά να έλεγε:

— Βλέπετε; Τα χελιδόνια έκτισαν τη φωλιά τους επάνω μου, ενώ υπάρχουν τόσα άλλα δένδρα. Αυτό δε σημαίνει ότι με προ- τιμούν;

Μετά από μισή ώρα άναμονής ή χελιδόνα μας έκανε την τιμή να βγή στο κατώφλι τοί σπιτιού της και να κουνήσει με χάρη τα φτε- ρά της, σά να μας χαιρετούσε. Έπειτα μπη- κα πάλι μέσα. Από τότε την επισκεπτόμα- στε κάθε μέρα κι' όταν βγαίνει έξω γιά να μας χαιρετήσει της φωνάζουμε:

— Καλημέρα κυρία χελιδόνα!

ΡΟΥΛΗ ΓΕΜΕΝΗ

ΤΑ ΑΓΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ό Μ. Λογοτέχνης κάβεται στο γραφείο του και σπάει τό κεφάλι του, γιά να βρή θέμα, να τό στείλη στη ΔΙΑΠΛΑΣΗ. Όλοι οί κό- ποι πάνε χαμένοι, τίποτε δεν του κατεβαίνει: στο κεφάλι, κι' όλο τό χτυπάει, τό χτυπάει και τίποτε άποτέλεσμα. Από τα χτυπήματα κοντεύει να γίνη κόσκινο τό μικροσκοπικό κεφάλι του.

— Σωστός ΘΡΥΛΟΣ αυτή ή στάθμευση του μυαλού, μουρμουρίζει.

Φαίνεται πώς βαρέθηκε να σκέφτεται γιάτί τον πήρε ένας μακάριος ύ- πνος. Είναι χαρούμενος όμως. Μήπως βλέ- πει όνειρο; Άς τον άφήσουμε όμως να δι- άνερόχλητα ήσυχα τ' όνειρό του κι' ύστερα μας τό διηγείται. Δεν πρέπει ν' άνακατευ- όμαστε εκεί πού δε μας σπέρνουν. Ή μήπως δε συμφωνείτε;

— Άκούστε. Όταν θα βγίτε στη σκηνή πρέπει να είστε χωρισμένοι σε ομάδες. Εί- μαστε τόσο πολλοί πού δεν χωράμε στη σκη- νή, είπε ή Διάπλωση.

— Και βέβαια δίκιο έχετε κ. Διά- πλωση, λέει ό ΑΝΑΝΙΑΣ ό Β'.

— Οί παγοπώληδες να φύγουν. Λοιπόν θα μιμηθούμε τον μεγάλο μας συγγραφέα, δηλαδή θα εμφανισθούμε ως ΑΓΡΙΑ και Η- ΜΕΡΑ.

Δεν πρόφτασε να τελειώσει ή κ. Διάπλωση

και φωνές ξεσπασαν στο γραφείο της φω- νάζοντας τα Διαπλά- σόπουλα πώς είναι ή- μερα. Άπό τις φωνές μαζεύτηκε ό κόσμος έξω από τον θ' Λαδά 1. Οί μη-

τέρες των παιδιών χτυπούσαν άνυπόμονα τις πόρτες γιά να μάθουν τι συμβαίνει. Ό Διαπλάσσοκοσμος όμως συνεχίζει τη δουλειά του κάνοντας πώς δεν άκούει.

— Λοιπόν, θα γράψετε όλοι σ' ένα χαρ- τι τ' όνομά σας γιά να τραβήξουμε κλήρο. — Ζήτωωω!... ζήτω ή ΔΙΑΠΛΑΣΗ.

— Εγώ θα τό γράψω τ' όνομά μου στη γραφομηχανή; Άλλά τι συμβαίνει; Πού είναι ή γραφομηχανή; Όα «πάγω» και θα άρχίσω να «γράφω» επάνω σε μια «μηχανή». Όχι! τι έπαθα, θα γράφω «παγογραφίες» με την «παγογραφομηχανή» και ή Διάπλωση θα με κυνηγά, ξεφωνίζει ό ΑΝΑΝΙΑΣ.

Σε λίγο όλα ήταν έτοιμα, ό ΤΟΣ—ΤΟ ζνεβαίνει σε μια καρέκλα και τραβάει ένα κλήρο τον ύποψήφιο άγριο.

— ΜΙΡΑΖ, άγρια. Χειροκροτήστε την παρακαλώ.

— Όχι! την κακομοίρα, αν άλλάξης τη σειρά των γραμμάτων του όνόματός της και προσθέσης ένα α ακόμη θα τό έχω μα- ράκι σ' όλη της τη ζωή, ξαναπατάγεται ό Άνανιας.

Και τώρα αγαπητοί μου, ό δεύτερος κλήρος, ύποψήφιος ήμερος ΝΕΣΤΩΡ...

— Ζήτωωωω! φωνάζουν τα Διαπλάσ- οπουλα. Αυτός τόχει κι' όλες καμάρι γιά την ήμεράδα του.

Και τώρα ό ύποψήφιος άγριος... Μμ... να τό πώ; να τό πώ; — Ίδου ό ύποψήφιος άγριος: Είναι ό Α- ΝΑΝΙΑΣ.

Ό Άνανιας διαμαρτύρεται, τα Διαπλά- σόπουλα τον κοροϊδεύουν.

Και τώρα άλλοι πέντε ήμεροι. Έχουμε και λέμε ΠΟΛΥΝΙΚΗΣ, ΟΜΙΧΛΗ, ΑΡΗΣ, ΕΡΡΙΚΟΣ και ΘΕΡΒΑΝΤΗΣ και πέντε ά- γριοι ΜΑΝΑΧ—ΚΡΙ, ΧΛΩΜΗ ΓΚΕΙ-ΣΑ, ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΙΣΣΑ, ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΑΤΤΙ- ΚΟΣ και ΑΣΧΗΜΟΚΟΡΙΤΣ.

Άρχίζει τό κουτσομπολιό, ή ΓΛΩΣΣΟΚΟ- ΠΑΝΑ μουρμουρίζει στη ΞΣΤΡΕΛΙΤΑ κι' έκει νη ΑΚΑΤΑΔΕΧΤΗ την φιλιάρει μ' ένα ΝΤΙ —ΝΤΙ—ΤΙ.

Και τώρα μια ήμερη. Θα είναι ή τε- λευαία γιάτί θα βαρεθήκατε.

— Όχι, όχι!

— Έ! άφού δεν βαρεθήκατε συνεχίζουμε. Λοιπόν ήμερη είναι ή κυρά Διαπλάση! Ήμε- ρη και καλή πού όλους μας αγαπάει, ακόμη και τους... άγριους.

Ή κυρά Διαπλάση τόσο εύχαριστήθηκε πού άνάγγειλε πολλές έκπλήξεις στα Διαπλάσ- οπουλα. Και πριν άπ' όλα πολλές σελίδες. Άπειρα τα χειροκροτήματα άντήχησαν. Έ- κείνη τη στιγμή ξυπνά ό Μ. Λογοτέχνης φω- νάζοντας.

Εύρηκα... εύρηκα. Ζήτωωω τα άγρια και τα ήμερσα. Μόνο πού έψαχνα σ' όλα μου τα βιβλία γιά να βρω θέμα, άλλα ή τύχη είναι πολλές φορές εύχάριστη κι' από κεί πού δεν τό περιμένεις έρχεται. Μπορώ να πώ λοιπόν και εγώ τον εαυτόν μου ήμε- ρο: Έσείς τι λέτε; Όχι, σάς παρακαλώ να μου άπαντήσετε γιάτί άλλοιώς θα ξαναδώ ό- νειρο!

Μ. ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ

ΓΙΑΤΙ;...

...Κι' έτσι δά πού καθόταν την έπιασε τό παράπονο...

Τέντωσε τα στοργγγυλά ματάκια της μ' άπορία, και ρούφηξε με λυγρό την κόκκινη μυτίτσα της!...

Έκοψε με δία ένα μικρό λουλουδάκι, και τόντρησε μέσα στις μικρές της παλάμες...

Έγειρε τό κεφαλάκι της στο πλάι, και με ραγισμένη φωνούλα πρόφερε:

— Μά γιάτί;... Γιατί έφυγε;... φαίνονταν τόσο εύτυχισμένες οί δυό τους. Τι την πείραζε;

Μήπως... μήπως δεν την αγαπούσε πο- λύ...! Δεν της τόλεγε κάθε στιγμή, κάθε ώρα;...

Μαζί δεν καθόντουσαν κάτω άπ' τό πλα- τάνι... και λέγανε... ώ! πόσα δεν λέγαν!

Γιατί μαμά δεν μπορώ να φτάσω τ' ά- στέρια; Να τα πάρω δικά μου, να στολί- σω την ρεματιά με τα χρυσά αυτά λουλού- δια;»

«Είν' του θεού άγάπη μου, του θεούλη. Γιατί να τού τό πάρης; δεν σ' άρέσουνε έτσι δά πού στέκονται και φωτίζουν άπαλά τον ούρανό;»

Κι' αυτή καταλάβαινε... καταλάβαινε ά- πόλυτα τα τρυφερά λογάρια της μαμάς της. Και σφιγγότανε στο πλάι της και έκλεινε τα ματάκια της όλο εύτυχία!...

— Και τώρα; τώρα; ψιθύρισε. Ποιόν θ' άντικρύζω τα πρωίνα; Σε ποιόν θα λέω... θέλω την Σελήνη, τον ήλιο, όλο τον κόσμο δικό μου...

Μά γιάτί; γιάτί έτσι άξαφνα χωρίς να μου πη αντίο έφυγε;...

Έτριψε τα δαχτυλάκια της, τα τόσο μι- κρά δαχτυλάκια της στο μετωπάκι της... Νιώθει ένα τρεμούλιασμα... νιώθει κάτι...

Θέλει να φωνάξη... να φωνάξη! Άλλά τί; Κι' αν φωνάξη;

Την νιώθει τόσο κοντά της, την ζεστή της πνοή, τ' άπαλά της χέρια να την χαι- δεύουν! Μά... πούντη; πού; Κι' έστρεψε τό κεφαλάκι της δόδε κείθε...

Με φωνή όλο παράπονο ψιθύρισε: «Θέλω να σε δώ μαμά! Θέλω να σε δώ σου λέω»....

ΣΚΑΡΛΕΤ

ΤΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΜΟΥ

«Μαρία! έλα κόρη μου». Έσφιξε τό μαν- τήλι στο γερασμένο κεφάλι της και μπηκε μέσα.

Ήταν πρωί ακόμα και δεν είχε συγυρίσει καλά, καλά τό σπíti. Ή φωτιά έκαιγε, και άνάδιδε τη ζεστή βαλπωρή της στο δωμά- τιο. Πήρε την τσιμπίδα και την άνασκόλε- ψε. Γκράν, γκράν, άκούγεται τό μαγκάκι του πηγαδιού. Γύρισε τό κεφάλι της και κοίτα- ξε μέσα από τό παράθυρο. Είδε τη Μαρία, πού σήκωνε τό γεμάτο νερό κουβά. Έτρε- ξε ως τό κατώφλι της πόρτας και της φώ- ναξε. «Έλα Μαρία. Έλα κυρά μου». «Έ- φτασα θεία», άκούστηκε ή κρυστάλλινη φω- νή της άνεψιάς. Γκάπ! άκούστηκε και ό τελευταίος κουβάς πού άνέβαινε. Κλείδωσε τό στοργγγυλό τσίγκο πού σκέπαζε τό πη-

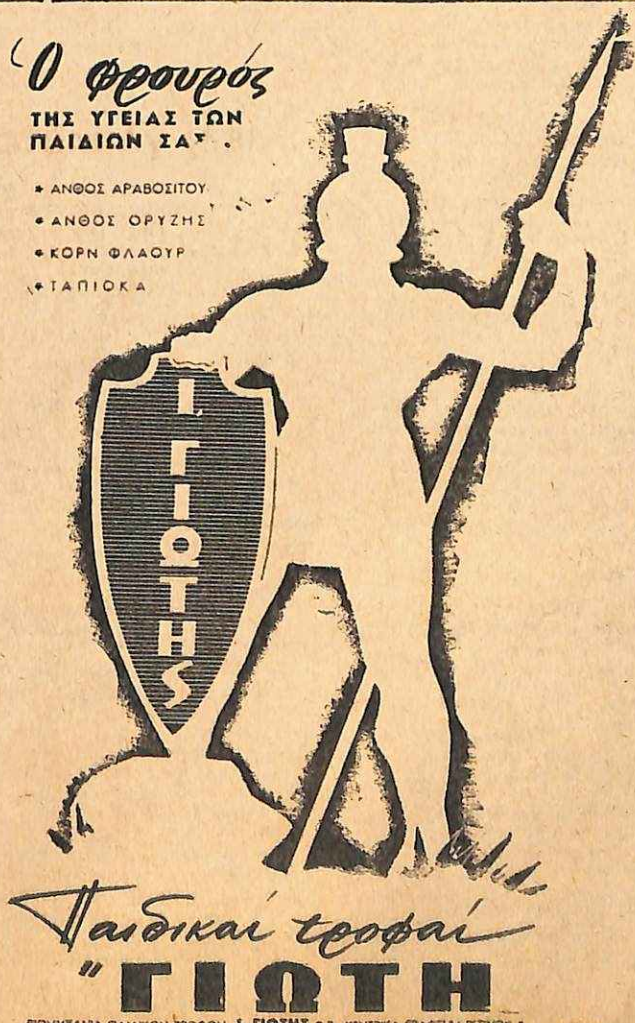
γάδι, κι' άπόθεσε τον κουβά στο πλάι. Σκούπισε τα χέρια της στην έσκη της πό- ρτας της, και προχώρησε προς τό σπíti. Ένα φτερούγισμα άκούστηκε και τό μικρό περιστεράκι της, ό Πίνο ήβρε και στάθηκε μπρός στα πόδια της. Τό πήρε, τό χάιδεψε και τό φίλησε στο άσπρο του κεφαλάκι. «Πει- νάς Πίνο μου; έφτασα χρυσό μου». Δρασκε- λισε τό κατώφλι, έστρεψε την πόρτα και πήρε ένα σακκούλακι με σπόρους πού κρεμόταν σε ένα καρφί. Έχώσε τό χέρι της και γέμισε τη χούφτα της. Ό Πίνο χοροπηδούσε στην άγκαλιά της. Φαίνεται καταλάβαινε τί κρο- τούσε στο χούφτα της ή κυρά του. «Μαρία», είπε ή θεία της, «Να ταίσης, κόρη μου, τα πουλιά». Ναι, θεία μου, αυτό κάνω. Σε λί- γο τριγυρισμένη από πλήθος περιστερία, έ- μοιαζε σά βουκόπουλα με τα άσπρα προ- βατάκια της στον κάμπο. Ήταν αυτά οί μικρές της άγάπες. Ήταν τα μικρά της άδελφάκια. Θάθελε όμως να ήταν αληθινά. Έστον και δυό άς ήταν. Θ' άνεβαίνανε πρωί- πρωί στο βουνό, θα παίζανε με τ' άεράκι, θα τραγουδούσαν με τα πουλιά, θα κυλιόντου- σαν στα χόρτα. Και τό δειλί, θα έβλεπανε τον κόκκινο δίσκο του ήλιου, πού θα έγεννε πίσω από τό βουνό. Όμως δεν πειράζει, πού είναι μόνη της.

Σηκώθηκε από τό σκαμνάκι πού καθόταν και πήγε στην καγκελόπορτα. Την άνοιξε και βγήκε έξω στο χωματόδρομο. Κοίταξε προς τό βουνό. Ήταν καταπράσινο από τη χλόη κι' έμοιαζε να την καλή. Δεν έχασε καιρό και έστρεψε τό δήμα της προς τα εκεί. Όμορφο πού είναι τό βουνό! Τι κι' αν δεν έχη ά- δελφάκια! Να τα άδελφάκια της. Όλα, Ή χλόη, τα λουλούδια, τα δέντρα, τα πουλιά. Άκόμη κι' αυτός ό ούρανος πού είναι εκεί ψηλά και της χαμογελάει.

Ένιωσε περηφάνεια. Η μικρή της καρδού- λα φούσκωσε από χαρά. Πώς δεν τό είχε σκεφθή τόσον καιρό;

Σήκωσε τα μικρά της χεράκια και τα χτύ- πησε χαρούμενη. «Έχω άδελφάκια! έχω ά- δελφάκια», φώναξε κι' έτρεξε πηδώντας προς τό σπíti να τό πη στη θεία της.

ΠΛΑΚΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΤΡΟΦΩΝ Ι. ΠΙΩΤΗΣ Ο.Ε. ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΚΤΥΠΩΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

235
ΣΤΟΥΣ 'Αδελφούς Χ (1630):
Πολύ νωρίς σ'ας στέρσαν
τά χόδια και την κούνια
όπου πολύ σ'ας άρεσαν
μπάλονια και κουδούνια
Το πνεύμα σας μειώνετα
βλέπω, αντί ν' αυξάνη,
για να σ'ας γράφω πιο πολλά
λυπηρά με μελάνι.

ΤΟΣ-ΤΟ
(Στρογγυλοκέφαλος)

236
ΒΕΛΩ πολύ ν' αλληγορήσω με
τούς Θρύλο, 'Αντίλαλο, 'Εστο-
λίτα, Ροβινσώνα Κρούσο, Σενιο-
ρίτα και 'Αννα Φράνκ. 'Η διέ-
θυνση μου είναι:

**Clairy (Bailierine), Pré-
alpine - Chexbres, Suisse.**
ΜΠΑΛΑΡΙΝΑ

237
ΘΕΡΜΟΑΝΤΙΧΑΙΡΕΤΩ Ρόδινο
Μπουμπουκι, Μικρή Μπαλαρίνα.
Μικρή Μπαλαρίνα χαίρομαι που
κι' εσύ είσαι κατά των αποκλει-
σμών. Θέλεις να γνωριστούμε; Σε
ποιά σχολή μπάλλετου πηγαίνεις;

ΜΠΑΛΑΡΙΝΑ

238
ΠΩΣ χαιρετάς το σκυλοδόντη
'Ηλιο (75)
που με τις πύρινες του σπάδες
κατακέφαλα χτυπά;
'Απάντησε Μελανία.

ΚΑΡΑΤΑΣΟΣ

239
ΠΟΛΥΠΛΑΤΑΝΙΩΤΗ, σε χαιρε-
τώ, χαιρετίσματα στο Μίμη. Γρά-
ψε στη στήλη.

ΚΑΡΑΤΑΣΟΣ

240
ΑΓΓΛΟΜΑΘΕΙΣ 'Αδελφοί Χ, γαλ-
λομαθες Λουλουδι 'Ερημου, ελπί-
ζω η παράλειψη λέξεως μετάφρα-
ση ήταν άπλως ασημένια. 'Ο-
κτάποδα (πληροφορίες) 1380:
Γούστα!... 'Αρη Μελάτε (δικαιό-
τητα σημαίνει γλυκύς, ευχαρί-
στος), μπράβο για σταυρόλεξο
943!... Χλωμή Γκείσσα (91), κα-
λωσύνη σου. 'Η Στέλλα σε ευχα-
ριστεί. Με συμπάθεια

ΛΥΚΟΦΩΣ

241
ΑΡΗ, τσκακονόμαστε; (στα ψέ-
ματα). 'Ελπίζω να απασχολήσω
με λίγο τους σεβαστούς (!) ψευ-
δωνυμιοχρηλάτες... 'Αρχίζω: Σε-
νάρ, μούδωσες τον άερα με το
γάντι... 'Αέρα, κρατά για καλο-
καίρι. Γάντι επιστρέφω: ξε ιδίων
ή σοκολατοθεραπεία;... Μέντα
πνέουσα

ΣΤΕΛΛΑ ΠΑΛΛΕΝΤΕ

242
ΡΟΜΠΥ, (!) σπουδαία γυναίκα
ή κυρία Φλαμουρίδου (!). Συμ-
φωνείς; Τί κάνει το αγοράκι της;
Παίξετε μαζί καμιά φορά ή δεν
καταδέχεσαι κοτζάμι πρόεδρο;...
Με το θάρρος...

ΛΥΚΟΦΩΣ

243
ΠΡΟΣ Μικρό Γιαπωνέζακι ('Η-
ράκλειον):

Πιάσε το κεφαλάκι σου
και στίψε το και γύρευι
στης αγγελίας την όδο
να βρης τον Τρεχαγύρευε.

Νικόλαο τον έλεγαν
όδο Τρυφίτσου ρώτα
στο σύλλογό σου θάρρουμε,
έγω κι' ο Τρεχαγύρευε

ΤΡΕΧΑΓΥΡΕΥΕ

244
ΑΣΠΡΗ Μελανία (76) κι' έγω
τό ίδιο. 'Αντιχαιρετώ

ΑΝΩΝΥΜΗ

245
ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ για φιλολογία
'Υπερε Χαιρετώ: Μάναχ - Κρί,
Σδησμένο 'Ονειρο, Ροβινσώνα.
ΑΝΩΝΥΜΗ

246
Τ. ΚΑΡΑΜΠΙΝΑ, ώστε είσαι
σπασίλας. Τουλάχιστον αυτό μας
δίδει να καταλάβουμε το υπερ-
γραφο του κουμπάρου σου.

ΑΝΩΝΥΜΗ

247
ΜΙΚΡΗ Μπαλαρίνα, ευχαρίστω
δέχομαι τη συμμαχία σου (τί λές,
συνεργαζόμαστε;) σε χαιρετώ.

ΤΖΑΚ

248
ΣΑΡΔΑΝΑΠΑΛΕ, Μυκονιατάκι,
θερμοχαιρετώ

ΤΖΑΚ

249
ΤΟΣ-ΤΟ, άσφυουσου, θα παρα-
πονεθώ στη Διαπλάση που έβαλε
την αγγελία σου κοντά στη δικιά
μου (1828). Με κόλλησε συνάχι.

ΤΖΑΚ
(όλυμπιακός)

250
Ο ΕΚΛΕΚΤΟΣ κόσμος της Καλ-
λιθέας εξηφανίσθη... Διερωτώμαι
γιατί... Τωφλί αγαπητό, σ' ευ-
χαριστώ. Στα γραφεία πηγαίνω
Σάββατο πρωί, όμως ινκόγνιτο,
όπο το φωτογώω και με ανεμώ-
σκαλα. Χλωμή Γκείσσα, επίσης
σ' ευχαριστώ πολύ.

ΑΡΤΕΜΙΣ

Μέλι γλυκύτατον

'Ο Τζάκ μου γράφει μία ωραία μέθοδο
που χρησιμοποίησε όταν διάβαζε για τις
εξετάσεις του. Πήρε μία όκα μέλι, το έχυσε
στο πάτωμα, κάθισε επάνω κι' άρχισε να
διαβάζει επί-μελώς.

'Η μέθοδος όμως δεν είναι άγνωστη.
Πολλοί χρησιμοποιούν το μέλι για να α-
ποκτήσουν μέλη στους συλλόγους τους,
ενώ άλλοι... δεν το χρησιμοποιούν για να
αποδείξουν ότι δεν τους μέλει τίπο-
τα. 'Αλλοι το αλείφουν στα χέρια και στα
πόδια τους για να είναι ωραία τα μέλη
τους.

'Ενώ γράφα αυτά ήλθε πάνω από το
κεφάλι μου η κυρά Διαπλάση.

— 'Ανανία! Πρόσεχε. Δίνεις κακό πα-
ράδειγμα στα παιδιά!

— 'Εγώ;
— 'Εσύ μάλιστα.
— Γιατί;
— Τ' είναι αυτά που γράφεις;
— 'Εξαιρετικές συμβουλές για τα Δια-
πλάσπουλα.

— 'Ανανία! Είσαι άφελής. Τα Δια-
πλάσπουλα δεν έχουν ανάγκη να τους
δώσης συμβουλές για το μέλι. Ξέρουνε τι
το κάνουν.

— Τι; ρώτησα με άπορία.
— Το τρώνε! Νομίζεις πως τα Διαπλά-
σπουλα είναι τόσο άφελή, ώστε να κάνου-
νε καλαμπουρία με το μέλι; Ξέρουνε να το
χρησιμοποιήσουν καλύτερα.

Ομολογώ ότι δεν το είχα σκεφθεί. Δεν
α-μέλη-σα λοιπόν να τρέξω στην κουζίνα. Δέ βρήκα δ-
μως μέλι. Δεν τ' άχασα. 'Ανοιξα το παράθυρο και άρχι-
σα να τραγουδώ. 'Η φωνή μου ήταν πολύ γλυκειά (αυτό
δεν εννοείται). Μ' άκουσε μια γειτόνισσα και μου είπε:

— Καλέ, κ. 'Ανανία. Τί ώραία που τραγουδάτε. Είσθε
με λίγους.

Απέκτησα έτσι το μέλι και το έφαγα.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

251
ΚΑΣΑΤΟ, δε μου εξηγείς, γιατί
όταν διαβάζω τις αγγελίες σου
νιώθω πως βρίσκομαι σε ατμο-
σφαίρα 40° υπό το μηδέν; (Π.χ.
στην 68).

ΟΡΘΑΓΟΡΙΔΗΣ

252
Σ.Ο.Σ.! Σ.Ο.Σ.! Παγόδουν
φέρων την επώνυμια «Καράτα-
σο» εισέπλευσε εν τη Διαπλά-
σιακή θαλάσση, σκορπών ψύειν
εις μεγάλην άκτίνα. 'Αποφύγετε
λαμβάνετε παγωμένα σήματα του.
Κίνδυνος πνευμονίας.

ΟΡΘΑΓΟΡΙΔΗΣ

253
ΤΟΣ-ΤΟ, συμφωνώ απόλυτα μα-
ζί σου (63). 'Αντιχαιρετώ Τζώρ-
τζη Καραμπίνα

ΟΡΘΑΓΟΡΙΔΗΣ

254
ΠΡΟΚΗΡΥΞΩ διαγωνισμό....
κρυμάρδας. Πιστεύω να πάρουν
μέρος αρκετά διαπλάσπουλα.
Ντάνιελ Μπουν, Κροταλία, Τζά-
κι, Μώμο, ΑΕΚ κλπ. περιμένω.
Γράφτε: Κυρίαν Μαρίαν Φίλη,
Κιάτον Κορινθίας. Ξέρετε κάνει
τόση ζέστη πο...

ΟΡΘΑΓΟΡΙΔΗΣ

255
ΑΕΚ, τώρα που ήρθε καλοκαίρι
αποφάσισες να σταματήσεις τις
κρυαδες σου; Σε παρακαλώ εκ μέ-
ρους των διαπλάσπουλων — αν
και πολλοί δεν έχουν ανάγκη για

τι βρίσκουν πρόχειρο τον έαυτι
τους— να ξαναρχίσεις.

ΟΡΘΑΓΟΡΙΔΗΣ

256
ΚΑΡΒΟΥΝΟΞΥΛΟ, Φάουστ, Πρά-
κτωρ Αίνιγμα, Μωρίς Πλάνα
προσχωρήστε στο σύλλογο των
Γλεντζέδων. 'Απαντήστε μου, με
σω Διαπλάσεως.

ΤΖΑΚΥ

257
ΟΛΟΙ-ΕΣ στο σύλλογο των Γλεν-
τζέδων. Είναι ο σύλλογος του
μέλλοντος. Θα οργανώσει διαγω-
νισμούς, γιορτές, γλέντια, αγώ-
νες. Σας περιμένω. 'Απαντήστε
στη διεύθυνση της 1582 αγγε-
λίας.

ΤΖΑΚΥ

258
ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στο δια-
πλάσκειο χαιρετώ όλους—άλλες,
ιδιαιτέρως 'Αϊσα, Σύγχρονο 'Αλ-
κιδιάδη, Στρογγυλοκέφαλοι, με
δέχεσθε στο σύλλογό σας;

ΑΣΧΗΜΟΠΑΙΔΟ

259
ΣΥΓΧΡΟΝΕ 'Αλκιδιάδη, εά θυγή
επί τέλους στην κίνηση; 'Ο Ντου-
ρουνητής τί γίνεται;

ΑΣΧΗΜΟΠΑΙΔΟ

260
ΜΑ... το όνομά σου νάβρης 'Α-
νώνυμη (121).

ΚΑΣΑΤΟ

261
ΓΙΑΣΕΜΙ, με τόσο τάση προς
την αποκάλυψη, πως τολμάς να
δίνης συμβουλές στο 'Απαλό 'Α-
εράκι (96), που μέχρι στιγμής
δεν έπειραζε κανένα; Δε νομίζεις
ότι πρέπει πρώτα να φροντίσεις
για τό... Γιασεμί;

ΚΑΣΑΤΟ

262
ΑΓΑΠΗΤΗ Φούδια το τρελλό
ψαράκι ζητά αλληλογραφία κι'
όχι εγώ.

ΣΚΙΟΥΡΟΣ

263
ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, πως πή-
γαν οι διαγωνισμοί; Τός—Τό
εμφανίσουν γιατί... καίκαμε!

ΣΒΗΣΜΕΝΟ ΟΝΕΙΡΟ

264
ΡΟΒΙΝΣΩΝ, συγχαρητήρια για
την στήλη του 'Ανανία! Τόν μι-
μείται θαυμάσια!

ΣΒΗΣΜΕΝΟ ΟΝΕΙΡΟ

265
ΧΑΙΡΕΤΩ τους Μικρο Γιαπωνέ-
ζακι, Μυκονιατάκι (μένεις στην
Μύκονο;) και 'Ακατανόητη.

ΣΒΗΣΜΕΝΟ ΟΝΕΙΡΟ

266
ΚΑΙ τώρα, αποκαλύπτω τον
Πρωταθλητή ('Ολυμπιακός) =
Φώτιος Παναγόπουλος.

Πράκτωρ, Αίνιγμα
(Παναθηναϊκός)

267
ΑΝΤΙΧΑΙΡΕΤΩ Μικρή Κυδωνιά-
τιδα. Καρμενίστα. 'Αγρόμπελη
για χαρά, Γιάννη 'Ανέμη πε-
ριμένο γράμμα σου.

ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΟ

268
ΑΠΟΣΤΕΡΙΤΗ, Ματαντόρ, αλλη-
λογραφούμε; Πρωτογράφε στη
Διαπλάση.

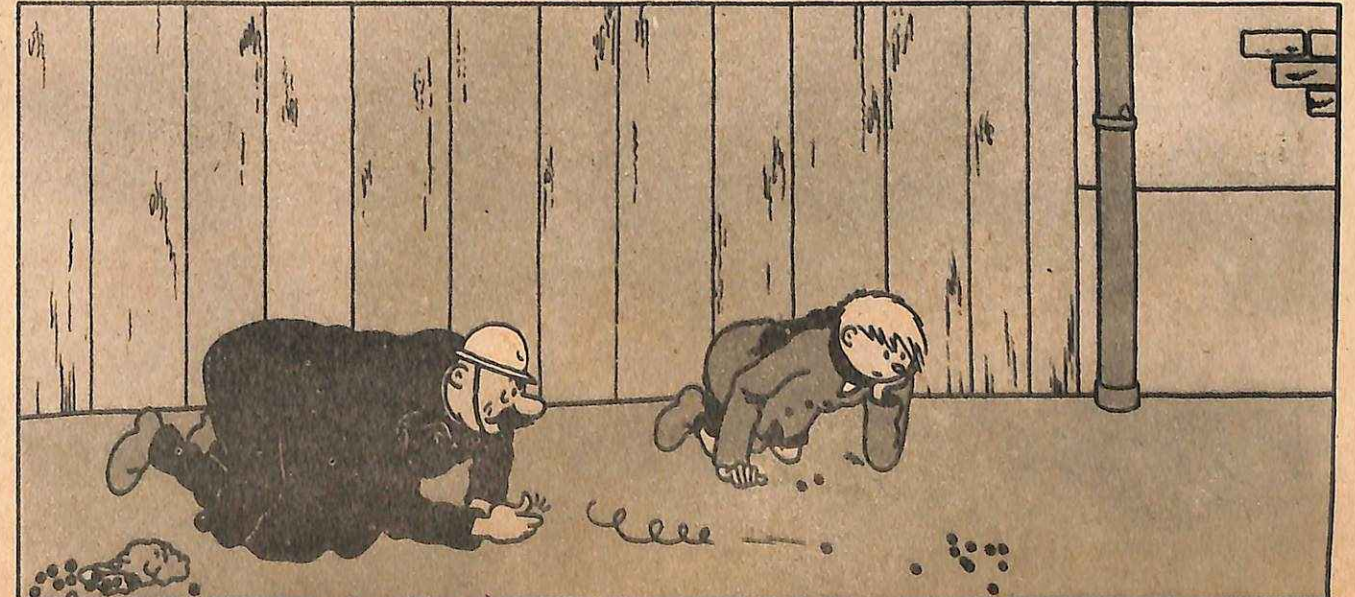
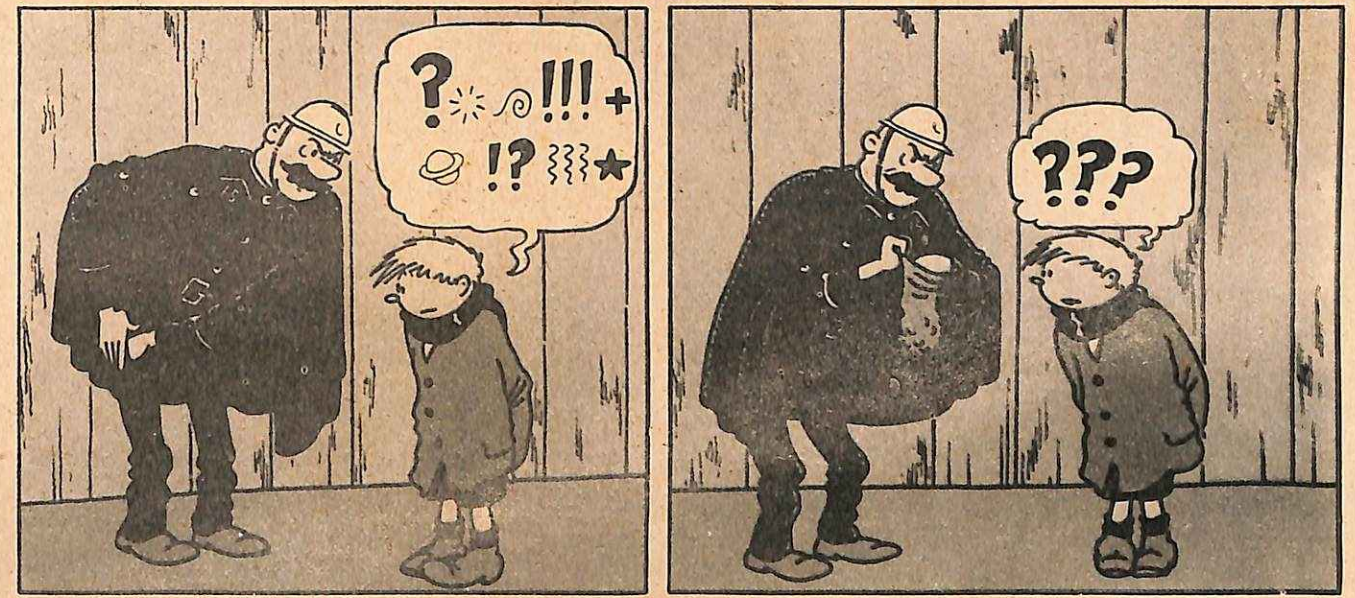
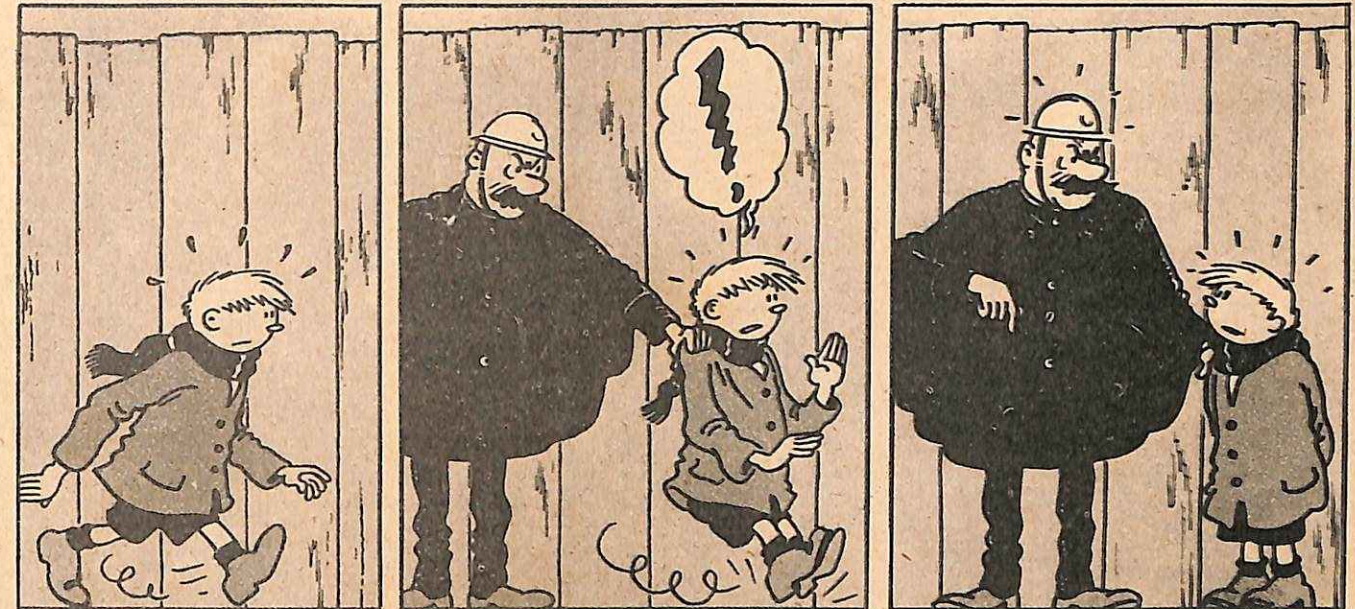
ΘΡΥΛΟΣ

269
ΤΟΣ-ΤΟ συμφωνώ (στην 421
Α' ΤΟΜΟΥ 1958). 'Αλλά πρέ-
πει να μαζευθούν κάπου.

ΜΑΣΚΟΦΟΡΟΣ ΜΑΣΚΑ

Η ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΗ (2)

ΤΑ ΚΡΑΤΙΚΑ ΛΑΧΕΙΑ
όως υψόχονται τὴν εὐτυχίαν